

M

MEVZU

aylık dergi

2.YIL | 8. sayı | Kasım 2018

ASIL MEVZU...

Dosya

SANAT

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi

M

MEVZU

aylık dergi

2.Yıl | 8. Sayı | Kasım 2018

Dosya

SANAT

ASIL MEVZU...

Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi

Sahibi

Şaban Yavuz
OKUL MÜDÜRÜ

Genel Yayın Yönetmeni

Musa Avcı
EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

Yazı İşleri Sorumlusu

İsmail Demirbaş
DİN KÜLTÜRÜ ÖĞRETMENİ

Yayın Danışmanı

İbrahim Dinçer

Grafik Tasarım

Ali Kocabıyık

Editör

Betül İrem Yardımcı

Editör Yardımcısı

Zümra Ekim

Tashih

Ayşe Yılmaz
Gökçe Uzun

Haber

Tuana Fatmanur Arıcan
Aşeka

Yayın Kurulu

Ü.Aybüke Sevinç
İsmail Ali Doğaner
Rabia Melike Arı
Ömer Faruk Bal
Emine Sıla Güzel
Mehmet Akif Kalkan
Yusuf Kemal Bayrak
Alperen Zorba

MEUZU

Yazılarınız ve iletişim için
onhal.dergi@gmail.com

İçindekiler

EDİTÖRDEN	5
TARİHİMİZİN GÜZEL NARİNLERİ: MİMARİ ESERLERİMİZ	6
PENCERELER	8
HÜNERLERİYLE EL SANATLARI	9
DUYGUYU SİYAH VE BEYAZDA KEŞFEDEN USTA: ARA GÜLER	10
SANATÇI YAZAR YUSUF KOÇLA SÖYLEŞİ	18
BENCE MÜZİK	22
KENDİNİ BULMA ÇABASI	23
ZAMANIN İMBİĞİNDEN GEÇMEK	24
0	26
BOŞLUK'A KONUŞMAK	29
YIL: 1896	31
BATIRAN FAİZ	32
BİR ÇÖKÜŞÜN ÖYKÜSÜ	34
EĞİTİMCİ YAZAR DURAN ÇETİN HOCAMIZLA RÖPORTAJ	35
PARANIN GAFLETİ	37
YETİŞEMEMEK	39

5

BURAYA AİT BAZI ŞEYLER.....	40
AYIN ÇOK OKUYANLARI.....	42
HOCALARIMIZA SORDUK.....	43
PROF. DR. NAZAN BEKİROĞLU (TÜRK YAZAR VE AKADEMİSYEN).....	47
MÜLAKAT.....	50
CAN YOLDAŞ.....	52
KİTAPLAR YANARKEN.....	53
P.DR. ACİL SERVİSİ.....	54
SES.....	57
KONYA'DA BİR FAİR-PLAY ÖDÜLÜ.....	60
DÜNYA TARİHİNDE İLK KIRMIZI KARTI GÖSTEREN TÜRK HAKEM!.....	62
DOĞU KARADENİZ.....	63
OK U NOTRE-DAME' İN KAMBURU.....	66
İZLE HER ŞEYİN TEORİSİ.....	67
GEZ ESKİŞEHİR.....	68
ET TÜKETİMİNİN GERÇEK BOYUTU.....	69
ÇALIŞMANIN GARİP HİKAYESİ.....	70
KARİYER GÜNLERİ.....	71
HABERLER.....	71
KIZILAY İLE KAN BAĞIŞI PROJEMİZ.....	73
KARİYER GÜNLERİ 2.....	74
KÜLTÜR EMPERYALİZMİ VE YOZLAŞMA.....	75
BİR E-TWİNİN MACERASI.....	76

Editörden

Kasım ayına ve sizlerin huzuruna "Sanat" ile teşrif ettik bu kez. Sanatın tek bir algıyla yer ettiği zihinlere, sizlerin eserleriyle yanıt bulduk.

Her kalemden bir hikâyenin, etrafımızda bulunan birçok yapıdaki eşsiz dokunuşların ve dahi dergimizin gözbebeği sanatı, bütün yapan parçalarından biri olan yazılarınız... Diğer önemli ve değer katan hususlardan: Tiyatro ve sinema dünyasındaki başarısı ile hepimizin tanıdığı, çok değerli Yusuf Koç ve mukabilinde diğer çok mühim mülakatlarımız... Kazım Pullu ve Duran Çetin hocalarımızın yazıları, İsmail Pektaş hocamızın izlenimleriyle Karadeniz ve Nuray hocamızın E-Twinning bilgilendirmesi de eşlik edecek sizlere. Merve Menket hocamızın eğlenceli ve bir o kadar da faydalı uygulamalarının yer aldığı "(Acil) P.DR. Servisi Bölümü" ile bundan sonra bizlerle olacak.

Hepimizin varoluşunda beliren sanat duygusunun, hayatımıza yansımaları tadacağınız bu sayımızda. Hepimize KEYİFLİ OKUMALAR.

Betül İrem Yardımcı

TARİHİMİZİN GÜZEL NARİNLERİ: MİMARİ ESERLERİMİZ

Anadolu'nun binlerce yıllık hikâyesi içerisinde birçok devlet kurulup, yıkılmıştır. Anadolu Selçuklu Devleti, Danşimentliler, Mengücekliler, Artuklular, Moğollar, Bizanslılar, Haçlılar... Osmanlı ve acılı bir doğum sonunda Türkiye Cumhuriyeti...

Birçok gelenek, devlet aklı, kültür ve inanışla yoğrulan bu coğrafya, bunun en güzel somut örneklerini birisine yazılan aşknâme havasında olan mimarı eserler ile gösterir. Mimarı eserler; milletin, devletinin, hissiyatlarını, kültürlerini, geleneklerini hatta daha da öze inerek mimarının en derindeki duygu, düşüncelerini ve ruhunu içerir. Bize düşen de atalarımızdan, dedelerimizden kalan bu şaheserleri korumaktır, yaşatmaktır.

Kızılma cihat anlayışı ile gaza eden Türkler, fethettikleri yerleri yıkmamışlar, sömürmemişler, zulmetmemişlerdir. Şehitlerinin kanları ile yıkanan toprakları, gecelerini gündüzlerine katarak refah seviyesine ulaştırmak için çalışmışlar; halk için, ilim için medreseler, camiler, kervansaraylar, köprüler, çeşmeler yaptırmışlardır.

Bu yapılardan en dikkat çekici, güzellik ve endamıyla büyüleyen şaheserlerinden örnekler vermek isterim...

~**Sultanahmet Camii (İstanbul)** Sultan 1. Ahmed tarafından yaptırılmıştır. Medrese, darülkurra, sıbyan mektebi, türbe, arasta, dükkânlar, hamamlar, darüşşifa, imaret ve üç sebilden oluşmaktadır. Mimar Sedefkâr Mehmed Ağa tarafından 1609-1620 yılları arasında yapılmıştır. Türk ve İslam dünyasının en ünlü anıtlarından olan Sultanahmet Camii, orijinal olarak altı minare ile inşa edilen tek camidir. Sultan 1. Ahmed, Şeyhülislam Mevlana Mehmet Efendi, Şeyh Mahmud Efendi, Murad Paşa ve diğer vezirler, ulemalar ellerine kürekler alarak toprak taşımış, harç koymuşlardır.

8

~**Selimiye Camii (Edirne)**, Edirne'nin ve Osmanlı Devleti'nin simgesi olan cami, Mimar Sinan'ın seksen yaşında yaptığı ve ustalık eseri olarak göstermiştir. 2. Selim tarafından yaptırılan cami, 1568-1575 yılları arasında inşaatı tamamlanmıştır. Selimiye Camii'nde bulunan ters lale motifi ile ilgili rivayetler mevcuttur.

Rivayetlerin en ilginç olan ise ters lalenin her yıl biraz daha toprağa yaklaştığı ve toprağa değdiği zaman dünyanın sonu geleceğini sembolize etmesidir.

~**Çifte Minareli Medrese (Erzurum)**, Erzurum'un sembolü haline gelmiştir. Kitabesi olmadığı için yapılış tarihi tam olarak bilinmemektedir. Selçuklu Sultanı Alâeddin Keykubat'ın kızı Hundi Hatun veya İlhanlı hanedanlarından Padişah Hatun tarafından yaptırılmış düşüncesi ile adına Hatuniye Medresesi de denilmektedir. Çifte Minareli Medrese' de kullanılan figürleri ve süslemeleri güzelliğine güzellik katmaktadır.

~**Han el-Ba'rur Kervansarayı (Şanlıurfa)**, Eyyubiler döneminde İsa el-Hac Hüsameddin Ali Bey tarafından 1128-1129 yılları arasında yaptırılmıştır. Harran-Bağdat yolu güzergâhında bulunan kervansaray, mescit, muhafız odası, ahırlar, hamam ve yazlık odalardan oluşmaktadır. Yapı, Anadolu Selçuklu kervansaraylarının tüm özelliklerini taşımaktadır. Han'ın ismi olan "Ba'rur" kelimesi Arapçada "keçi gübresi" anlamına gelmektedir. Rivayete göre, hanı yaptıran kişi, burayı kuru üzümle doldurmuş ve yoldan geçen ve ya kervansarayda konaklayan misafirlere ikram edermiş. Geleceğe dönük olarak "Benden sonra gelenler burayı keçi gübresi ile dolduracaktır." Demiştir. Yapı, Moğol istilasından sonra harap hale gelmiştir.

~**Dönertaş Sebili (İzmir)**,Osmanzade Seyyid İsmail Rahmi Efendi tarafından 1814 yılında yaptırıldığı düşünülmektedir. Yapı, İzmir'in en güzel ve bakımlı sebillerindedir. İsmi köşesindeki sütunun dönmesinden dolayı almıştır.

Anadolu, dediğim gibi birçok devletin beşiği ve ölüm döşegi olmuştur bununla birlikte Anadolu coğrafyasının yaşayıp, görüp geçirdiği bu dönemler birçok âlimin, mutasavvıfın, liderin, mimarın yetişmesine neden olmuştur. Coğrafyamızdaki muhteşem eserleri meydana getiren Mimar Sinan, Mimar Kemaleddin, Balyan Kardeşler, Ali Talat Bey gibi birçok sanatkar çıkarmıştır.

Atalarımızdan bize miras kalan her şeyi canla başla korumalıyız çünkü bırakılan mimari eserler, ilmi kaynaklar, gelenekler, kültürler, inançlar, düşünceler ve duygular kendi iskeletimizin, kendi bilinç ve hafızamızın, kökümüzün, tarihimizin temelini oluşturmaktadır. Bu önemli noktaları herkeste sorumluluk bilinciyle oluşturulmalıdır çünkü biz yıllarca Osmanlı Devlet-i Âliyyesi'ni kuran, 624 yıl dünyaya hükmeden Sultanlarımızın türbelerini, hatta Sinan, Barbaros gibi millî kahramanlarımızın türbelerini bile mezbelelik halinde tutmuşuz, ayyaşların, sarhoşların, külhanbeylerin içki mekânı yapmışız, dışarıdan gelip ziyaret etmek isteyenlere utancımızdan gösterememiştiz.

Anadolu'da bulunan muhteşem eserlerden ve sırlarına akıl ermez mimarlarımızdan sadece bir kaçını kendi lisanımla anlatmaya çalıştım. Kalplerin, beyinlerin, sokakların, mahallelerin ve milletin sanat, ilim, irfan, bilim, saygı ve sevgi diye inlediği o güzel günlere ve o güzel günler için çalışan herkese... Vesselam

Pencereler

Semadan ipil ipil, dua dua inen bir yağmur damlasına tutunmuş gözlerim... Ruhum, gözlerimin eteklerine yapışmış, başını uzatıyor her bir damlaya... Ya pencereler olmasaydı?

Az ötede bir serçe... Bir türkü yakmış, ıslık çala çala dolanıyor. Türküleri neden yakarlar? Ve türküler neden yakar? Bu serçe, İbrahim'in yangınına serinlik taşıyan serçenin hikâyesinden bîhaber midir? Serçeler, İbrahimleri ne çabuk unuttu. Pencereleri mi yok bunların?

Bir balon süzülüyor bulutlara doğru. Bir eleğimsağma yolunu kesiyor usulca. Bir çocuk tutuyor bir ucundan eleğimsağmanın, atlıyor balonla üstünden bu renkli ipin. Sonra bir daha atlıyor. Sonra yine atlıyor. Gökyüzü bir penceredir.

En çok narçiçeğine mi yakıştırdı ellerini, ellerini ve parmaklarını şair? Evlerin ışıklarına kim, nasıl kıyabilir? Kara mı daha karadır, yoksa bahtın mı? Bak seni çağırıyor bir kasımpatı. Ellerin, ellerin ve parmaklarını... Çünkü çiçekler penceredir.

Göz gözü görmese de... El değmese de ele... Ne ses, ne nefes... Unutsa zemini ve zamanı... Gündoğumlarını ve günbatımlarını... Yerler yüzünü ve gökler yüzünü bilmez olsa... Bilmez olsa baharı ve yazı... Ve dahi karı ve kışı... Her şey karanlık... Her yer karanlık... Karanlık bir şehirde aydınlık, affedilmez günah... Gözleri ışık ışık bir Yusuf'çuk havalanır. Ama zindanda... Yine de "garip pencerecik, küçük daracık; dünyaya kapalı Allah'a açık". İyi ki pencereler var!

"İyi ki bilmiyor kalabalıklar / Yağmura bakmayı cam arkasından / İnsandan insana şükür ki fark var / Birine cennetse birine zindan / İyi ki bilmiyor kalabalıklar" Ah suskun şair! Bilselerdi... Bilselerdi; yağmurlar güzeldir ve iyi pencereler var.

Çıglıklar... Homurtular... Ardı olmayan sesler... Ötesini yitirmiş saatler... Sadece kıpırdayan gölgeler... Bir gölgeden ibaret "yok"lar... Sesini arayan kelimeler... Kelimelerini bulamayan sözler... Kendinden ayrı "ben"ler... "Ben"inin katili senler... Penceresizler...

Penceresizler...

İyi pencereler var.

İyi ki pencereler var!

Çünkü çiçekler penceredir.

Gökyüzü bir penceredir.

Pencereleri mi yok bunların?

Ya pencereler olmasaydı?

İyi ki pencereler var!

...

Pencereler, kapılarımdır benim...

Kazım PULLU

10

Hünerleriyle El Sanatları

Sanat; toplumun ruhudur, aynasıdır. Türk Milletinin aynası oldukça fazla şey anlatır. Geçmişten günümüze hep sanatla iç içe olan Türk Milleti çeşitli dallarda birçok eser ortaya koymuştur. Peki ya el sanatları?

El sanatlarının sözlük anlamı: Sanat değeri taşıyan el işlerinin ortak adı manasına gelir.

Sanatın tüm dallarına uğrayıp iz bırakan Türk Milleti el sanatlarına da uğramış hatta uğramakla kalmayıp gönüllere taht kuran eserlere imza atmıştır.

Geçmişten günümüze el sanatları devam etmektedir. Ama şöyle ki el sanatlarının bazı dalları hatta bazı değil birçok dalı unutulmaya yüz tutmakta. Çağın getirdikleriyle eskilere olan ilgi git gide azalıyor. Bu eskiler kategorisinde el sanatları da pekâlâ bulunuyor. Fakat tam olarak böyle değil. İlgi azalmıyor biz öyle zannediyoruz. Kabul edelim geçmiş yıllarda el sanatları çok daha revaçtaydı ama şu anda da unutulmuş asla değil. Nasıl mı? Şöyle ki ülkemizdeki 14 üniversitede el sanatları bölümü başlığı altında öğrenim verilmektedir. Akdeniz'den Karadeniz'e, Marmara'dan Ege'ye, İç Anadolu'dan Doğu Anadolu'ya yani ülkemizin her yanında bulunan üniversitelerimizde el sanatlarımızın unutturulmaması sağlanıyor.

Bu üniversitelerden kep atınca da özel kamu ve kuruluşlarda sanat danışmanı, üniversite ve yüksekokullarda seçmeli ders sorumlusu olarak istihdam sağlanabiliyor veya serbest sanatçı olarak devam etme imkânı şeklinde liste uzayıp gidiyor.

Şimdi de el sanatları nelermiş küçük bir yolculuk yapalım.

Harflere ve işaretlere anlam yükleyen Hat sanatı... Hat sanatı sadece ülkemizde ve İslam ülkelerinde değil tüm dünyada ilgi gören ve önemli bir yere sahip olan bir el sanatıdır. Modern adı kaligrafi olarak da bilinir.

Yapışması çok zahmetli ama sonucu mükemmel olan Ebru sanatı... Ebru sanatının ruhu dinlendirdiği ve beslediği söylenmektedir. Günümüzde hâlâ devam eden ebru sanatı daha çok doğu ülkelerine ait bir sanattır. Süslemelerde kullanılan çini sanatı; cami, köşk, çeşme, türbe gibi mekânları süslemekle ve onlara harika görüntüler vermekle mesuldür. Şimdilerde evimizde bulundurmak için porselen tabaklara veya fayanslara işlenmiş çinileri antikacılarda bulmak mümkün.

Liste dokumacılık, bakırcılık, camcılık, çömlekçilik, keçecilik, taşçılık şeklinde süregiden uzunca bir listedir. Ama tabii ki hepsini anlatmaya, yazmaya ne bu sayfalar yeter ne de dilimiz. Hepsıyla bizzat tanışmak, bire bir görmek, hissetmek gerek.

Bir gün bunu gerçekleştirmeniz dileğiyle...

Emine Sıla GÜZEL

Duygunu Siyah ve Beyazda Keşfeden Usta: Ara GÜLER

en sevdiği fotoğrafı

“Fotoğraf makinesi bir alettir, fotoğrafı beyin çeker, Realitede gördüğün olayın bir netice vereceğini düşündüğün anda basarsın deklanşöre”

17 EKİM 2018’de. Evet, tam olarak bu tarihte siyahın duygularımızı silikleştirdiği en depresif tonu ve beyazın kalplerimizi huzursuz eden en keskin tonunun gözümüzü dibimizdeki bağırان ve yaşayan güzelliklere kör ettiği günümüzde en azından duygunun ne olduğunu ne anlama geldiğini bize siyahın en mütevazı ve beyazın en yumuşak başlı, alçak gönüllü tonlarıyla anlatan bir adamı kaybettik. Onun çektiği fotoğraflarda hüznü olmak, somurtmak değildi. Hüznü insanın gözlerinde görürdün, alınıdaki çizgilerde görürdün, Ara Güler’in gönlü ile çektiği fotoğraflarda. Onun Fotoğraflarında tebessüm etmek diye bir şey yok. Hayatın akıp giden her saniyesinde mutluluk bulan, heyecan bulup yüreğiyle gülen insanlar görürsün.

Ben bunu utanarak söylüyorum ki Ara Güler’i daha önce hiç araştırmamıştım. Bana dergi için Ara Güler hakkında yazı yaz dediklerinde ben Ara Güler’i araştırdım, fotoğraflarını inceledim. Meğer her gün dengesizliklerle yapmacıklıklarla dolu hayatımı yaşarken bu zamana kadar, hissetmeye muhtaç olduğumuz samimiyeti onun fotoğraflarında bulacaktım. Ben bu yazımı yazarken Ara Güler’in belgesellerini röportajlarını falan izledim. İzlerken o kadar çok keyif aldım ki sohbetinden anlatamam. Yani heyecanla izledim. Çünkü Ara Güler gerçekten çok samimi bir insanmış, yıllar önce yaşadığı bir olayı birkaç röportajda anlatmış ve hepsinde de tekrar yaşıyormuş gibi anlatıyor. Ara Güler’in o samimiyetini tüm hücrelerinize kadar hissediyorsunuz. Öyle olunca onun fotoğraflarını inceledi-

SALVADOR DALİ ve ARA GÜLER

lanşöre bastı. Mutlu an dondurulmuştu artık. Tekrar herkes kaşığı bıçağını aldı ve kahkahalar tekrar yükseldi. Hepsi bu mutlu anı dondurdukları için çok keyifliydi. "Bir dakika..." dedi biri. "Ben mutlu an derken yemek yediğimiz o andan bahsetmişim. Biz o çatal bıçağı savururken mutluyduk. Neden birden çatal bıçağı bırakıp suni bir an oluşturduk ki?" dedi.

Poz vermek sadece vesikalık resimlerde olmalı bana göre. (O da şüpheli ya, hadi neyse.)

Peki, bunlar benim düşüncelerimdi. Çok uzatmayacağım, sizi sıkımayayım şimdi. Ben Ara Güler'in yaşadığı anılarından bahsetmek istiyorum.

Ara Güler 16 Ağustos 1928'de doğmuş. Öyle olunca birçok ünlünün fotoğrafını çekmiş. Ve bu ünlülerin fotoğrafını çekerken de çok güzel anlar yaşamış. Onlardan bir tanesi ise Salvador Dalí'nin resmini çekerken verdiği mücadele diyeyim. O zaman onun ağzından okuyayım o kadar belgesellerinden dinleyip dinleyip yazdım;)

"Zıpkın gibi atladi üstüme. Burun buruna geldik. Nefesini duyuyorum falan filan. Benim resmimi çekme, çekmiyorsun filan falan. Meşhur olmasaydın çekmezdim dedim ben de. Anladın mı? Ben dedi 25 bin dolar alırım dedi bir resme dedi. Benim yanımda o kadar para yok adam. Anladın mı? Gidip alayım da geleyim dedim. Dalí'yle ilk tanıştığım zaman beni kovdu Dalí. Ondan sonra ama ah-bap olduk. Bir sürü hikâye, teferruat filan var. Ben ona fotoğrafı götürdüm. Baktı, beğendi. İki tane vardı. Şuna imza atar mısın? Dedim. İmzasını attı. Öyle bir kalemlle imzasını attı ki bir türlü kurumuyor. 4 saattir kurumuyor. Bir yere de koyamıyorum. Çünkü orada, odada bir sürü deli herif var. Festival gibi. Bir yere koysam biri üstüne oturacak. Öyle kaldım salonda.

Şimdi Bir de Picasso ile ilgili düşüncelerini, anılarını okuyalım.

"Picasso dünyanın en kurnaz en cevval beyinli adamıdır yani. Şakası yok bunun. Picasso ile dört gün çalıştım. Özel bir kitap yapıyordu. Onun için benim vazifem de Picasso'nun resimlerini çekmekti. Biri de tablolarını çekiyordu. Orada Picasso da bana bir desen hediye etti. Bir ara bana dönüp "Sen benim bu kadar fotoğrafını çekiyorsun, Ben de senin resmini çizeyim" Demez mi! Düşünsene çağın en büyük ressamı Picasso beni çizecekti. Ama herif 90 küsur yaşında olan. Verdiği sözü 5 dakika sonra unuttur diye başladım etrafımda boş kâğıt aramaya. Her yere baktım bir temiz sayfa bulamadım. En sonunda çektim kütüphanesinden bir kitap, açtım kapağını, uzattım Picasso ya. İçimden de "Nasıl olsa sayfayı yırtıp alırım" diye geçiriyorum. Resmimi de çizdi tabii. İmzasını da attı. Türkiye'de bir tane orijinal Picasso vardır. O da benim evimde. Ulan bir de baktım kitap da antika. Sayfasını yırtmam imkansız. Onu da öylece aldım yanımda getirdim."

“Alfred Hitchcock’u da üniversite stüdyosunda çektim. Beni sevdi adam. Aslında aksi herifin tekiydi. Yani yaklaşmasını biliyorum. Şaka falan hiçbir şey yapmıyorum.”

Ara Güler’in üç tane ünlü keşfi vardır. Bunlar Nemrut Dağı, Afrodias ve Nuh’un Gemisinin İzi. Nemrut Dağı’nda yaşayan, orayı bilen tabii ki birçok insan vardır ama Nemrut Dağı’nı dünyaya Ara Güler tanıtmıştır. İşte Ara Güler’in ağzından Nemrut Dağı’nı keşfetme hikâyesi:

“Bastık gittik. Otomobilin gittiği yere kadar gittik. Ondan sonra Kâhta’da kaldık öyle 9 saat. Şimdi “drrrt” diye gidiyorsun hemen yakınına filan. Oraya geldik. Ulan bir de baktık ki koca koca kafalar. Biz hiç böyle bir şey görmedik hayatımızda. Roma medeniyeti gördük, Helenistik gördük, Frigya gördük, şunu gördük, bunu gördük. Kilikya mikya. Bu bambaşka bir şey. Kafalar. Nedir bu? Ben neyse ne oldu bırak şimdi ne olduğunu. Çek. Çünkü güneş batacak.”

Ara Güler’in fotoğraf muhabirliği hayatında tabii maceraları bitmiyor. Gerçekten çok dolu dolu yaşamış adam hayatını. Ara Güler Kuru Kafa Avcıları’nın peşinden For New adalarına gider.

“For New adalarına gidiyorsun. Orada kuru kafa avcılarını yaşar. Kuru kafa avcılarını gidecektim. İki gün yol sürüyor kanoyla. Kano ikide bir devriliyor. Suların içinde kalıyorsun. Ayağının altında dört renk yılan var. Meğersem o yılanlar sokmazmış ama aslında kobra. Anladın mı? Bir de kano dediğin Allah’ın belası bir şey. Ödün kopuyor. Üç kere düştüm suyun içine.

Ara Güler bir dönem savaş fotoğrafçılığı da yapmıştır. Fakat bu işi bir süre sonra bırakmıştır. İşte bunun nedenini söyle açıklıyor Ara Güler:

“Heyecanlanıyorum da şimdi gidersek eğer ölürüz. Ben bu çukura düştüm, bir herif de geldi yaralanmış üstüme düştü, öldü. Böyle elimi tutuyorum, kaç saat tutarsın? Böyle elime tutuyorum (göstererek), bırakıyorum düşüyor. Bol çukur. Havan topları atılıyor. Ayağa kalkmak istesen, fotoğraf çekmek istesen de duman resminden başka bir şey çekmiyorsun ki. Yani hayatını riske etmeye lüzum yok”

Şimdi Ara Güler’in şu uzun Afrodias’ı keşfetmek hikâyesini paylaşmak istiyorum sizinle. Buyurun:

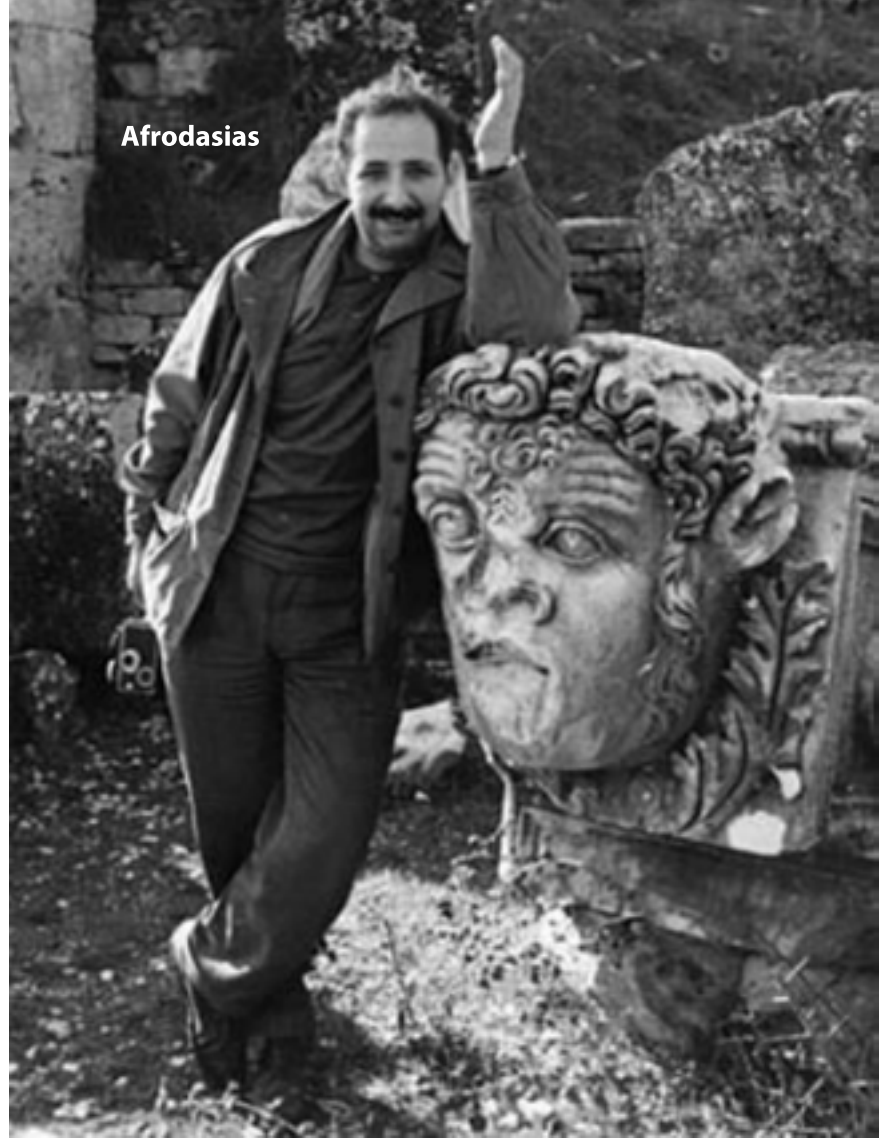
“1958, biz basında çalışıyorduk. Hayat mecmuasında çalışıyordum. Benim de vazifelerimden bir tanesi, Adnan Menderes Nereye gitse baraj mı açılıyor ben o barajı çekmeye gidiyorum. Yok, efendim Petrol rafinerisinin açılışını yapıyor, ben oraya gidiyorum. Nereye olursa.”

Picasso

Alfred Hitchcock

Yine Menderes açıyormuş. Fransızların yaptığı bir baraj var. O baraj işte Kemer Barajı diye bir baraj. Bu şey de Denizli ile Aydın ili arasında, dağların arasında. Ben yerini bilmiyorum tabii filan. Belediyeden bir araba verdiler. Bir gittik baktık ki orada ışık ters. Şimdi nasıl çeksem? Simsiyah çıkacak baraj. En kolay güneşin batmasından sonra çekmekti. Fakat bunun çekmem için bir dağ vardı. O dağın en üstüne kadar çıktım fakat oradan inmeye üşendim. Çünkü gayet zor çıktım. Anladın mı? Çünkü bir baraj çekerken suyunda gözükmeye lazım ki baraj olduğu anlaşılın. Yoksa duvar gibi bir şey olur yani baraj dediğin. Güneş battı, çektim. Renkli film vardı o zaman. Hem renkli hem siyah beyaz. Çektim indim aşağıya. Şoför de başladı kavga etmeye. İşte ben bilseydim bu kadar saat süreceğini bilmem ne başka bir şoför verirdim de. Biraz çatıştık matıştık falan filan. Şimdi biz buradan geri döneceğiz dedi. Kestirme yol biliyorum oradan gidelim dedi. Bu bir kestirme yol tuttu. Yolu kaybettik. Gittik bir köy bulduk. Tabi o köylerde elektrik falan hak getire. Gaz lambası ile falan. Baktık ışık var. Kahve vardı. Kahveye girdik. Kahvede masa yok. Sütün başlıkları var ya sütün başlıklarını koymuşlar masa yapmışlar. Üstünde domino oynuyorlar ötekisi bazik oynuyor ötekisi pişpirik oynuyor. Yav, tarihin içinde tarihi kullanarak oyun oynayan bir millet. Yani Anladın mı çok hoşuma gitti. Ben başladım resim çekmeye. Orada bir baktım Lambayı da böyle bir kolona asmışlar. Ne biçim yemiş Burası ulan nedir falan filan. Sabah ben erken uyandım; makineyi aldım, sokağa çıktım, sokakta Mesela bir lahit görüyorum. Çamaşır yıkıyor kadın. Başka bir yerde lahiti altından delmişler, üstüne çıkmışlar şıra eziyorlar. Başka bir yerde gene bir lahiti delmişler, pekmez yapıyorlar mesela. Bunun gibi yerler. Tarih ve bugün iç içe yaşamaktadır. Böyle bir acayip yer hayatımda görmedim yani. Harabe dediğin harabedir yani bilmem ne. Öyle değil, bu bambaşka tarihin içinde yaşayan bir şehir bulduk. Baktım taşların içinden böyle suratlar bakıyor. Hemen aklıma röportajın adı geldi. Afrodisias suratları bakıyor. Ve bana "beni buradan kurtar diyor. Afrodisias suratları çığlık çığlığa bağıyor. Tarih kapamış üstünü. Bütün bunları çektim çektim. Kocaman bir yer, git git bitmez."

İstanbul'a geldim. Mecmuada bu resimleri gösterdim. Şimdi o zamanın basını da fazla akıllı makıllı, entelektüel mentellektuel değildi. Enayi adamlardı. Şimdi mesela bir yer buluyorsun. Afrodisyas (bilmem ne). Onlar istiyor ki sinema artistlerini falan çekeyim. Yazı işlerimizin seviyeleri de bunlardır yani. Benimle alay ettiler bunları çekmişim diye. İngiltere'de bir dergi var. O dergiye gönderdim. Orada

bu benim röportajım dört beş sayfa birden çıktı kocaman kocaman. Bana bir fax geldi. Amerika'da Horayzin diye bir dergi röportajını gördük beğendik. Lütfen bizimle temas kurun, resimleri gönderin bir de yazarı bulmanız çok iyi olur gibi laflar ediyorlar. Ben de ulan dedim Horayzin dergisi neymiş gidiyim bakıyım. Amerika Haber Merkezi'nin Kütüphanesi var. Gittim oraya baktım. Horayzin dergisi acayip, çok güzel bir dergi. Korkunç imzalar var. O zamanlarda renkli film yok. İzmir'e gittim. Yine aynı valeyeye gittim. Dedim ki abi o şoför vardı ya dedim benimle gelen şoförü bana ver, bir yere gideceğiz resim

çekeceğiz dedim. Avrupa'da çıkacak bu çekeceğimiz resimler. Aynı şoföre : " Ulan, bir daha kaybol yine aynı bir yere gideceğiz" Dedim. Aldı beni oraya götürdü. Yanıma bir arkadaş almıştı. Sen şimdi beni burada bırak, 3 gün sonra beni almaya gel dedim. Ben de orayı artık renkli filmlerle çektim. Çekecek delik kalmadı. Rüstem Abi'ye gittim yazı için. Yav dedi benim uzaktan bir akrabam var dedi. Üstelik kendisi romancıdır dedi. Yazsa yazsa o yazar. Sen onun adresini ver dedim, telefon numaralarını falan filan. Gazeteye bildirdim. Dedim ki bu adamla temas edin. Oturdu yazdı.

Afrodisias heykel mektebinin kurulduğu bir şehirdir. Yani Roma'nın bütün heykelleri Afrodisias'tan geliyor. Babadağ'daki taşlardan yapılıyor. Yani burada heykel yapılıyor ediliyor bilmem ne. Tamamlanması vapurda giderken yapılıyor. Roma'ya vardığı zaman heykel yerine konuluyor. Yaşayan bir

Afrodisias vardı. Tarih ile beraber yaşıyordu. Şimdi Park oldu. Gidiyorsun orada bina orada sütun yok bilmem ne. Roma, Roma'nın üzerine Bizans; Bizans'ın üzerine Osmanlı'ydı. Osmanlı adamları Roma'nın içinde geziyordu. Osmanlı ve Romalı, Roma sütun taşları üzerinde bazik oynuyordu. Şimdi gidersen Park çekersin. Git Afrodisias'a çekeceğin şey taştır.

İşte Ara Güler'in Afrodisias'ı keşfetme hikayesi...

Ara Güler'in ömrü boyunca çektiği fotoğraflardan bir tanesini çok seviyor, çok beğeniyor.

İşte Ara Güler o fotoğrafı şöyle anlatır:

Şimdi en çok sevdiğim resmi ben sana anlatayım. Bir vapur gidiyor. Gece, Akşam olmuş, gün batmış, karanlığın içinde bir vapur gidiyor. İki tane de boş iskemle var.

Ara Güler'in en derin endişesi ise arşivinin ölümünden sonra dağılmasıydı. Sağlığında adına açılan müzeyi görmek de belki de son dönemdeki en büyük mutluluğuydu.

Onu en çok mutlu eden şey ise kendi ülkesinde, Türkiye'de takdir edilmektir.

Ve en önemlisi de Ara Güler bir röportajında Ordu'da kendi adına açılan, kendi çektiği fotoğraflarının sergilendiği müzenin açılmasından dolayı mutluluğunu ifade etmesi. Ara Güler dünyanın en iyi yedi fotoğrafçısından biri ve sayısız ödülleri, sayısız meşhur olmuş fotoğrafları olan bir insan. Buna rağmen o Ordu'da kendi adına açılmış olan müzeden dolayı mutluluklarını dile getiriyor. Öyle de milliyetçi bir adam Ara Güler.

Ara Güler fotoğraf çekmek hakkındaki düşüncelerini ise şöyle ifade ediyor:

Ben şimdi bir fotoğraf çekerken sanki bir tiyatro eğilimini de içine katmışımdır, anı yakalamayı da içine katmışımdır ama hep böyle birtakım planlarla falan düşünmüşümdür. Mesela ressam yenisini çizer bilmem ne. Fotoğraf çekerken karşındaki duran şeyden bir parça koparıyorsun. Parçayı koparır-

ken istediğin anı, zamanı bulacak mısın ki? Bulamayacaksın. Olduğu kadar olacak. Onun için ben diyorum ki fotoğraf hür bir sanat değildir. Olmaz. Çünkü ressam istediği yere istediği şeyi yapar ama fotoğraf makinesinde buradan bakarsın Süleymaniye Camisi orada kalmıştır. Olmaz ki.

Şimdi ben Ara Güler'i araştırdıktan sonra onu tanıdıktan sonra hayata ciddi anlamda bakış açım değişti. Yani Ara Güler elinden geldiğince her şeyin en doğasını bize yaşatmaya çalışmış. Ara Güler ile aramızda ortak nokta buldum da şu ki: İkimiz de anı yaşamaya çalışıyoruz. Mesela günümüzde insanlar bir müzeye falan (Ara Güler o kadar çok falan filan kelimelerini kullanıyor ki bana da geçti bu) gittiklerinde müzedeki eserlerin fotoğrafını çekmekten o eserin estetikliğini, üzerindeki emeği, asaleti hissedemiyorlar. Ama Ara Güler öyle değil mesela. İlk önce eseri hissediyor ve hissettiği anda da basıyor deklanşöre.

Ara Güler'e içinde ukde kalmış çekemediğin başka kim var sorusuna da şöyle cevap vermiş:

Bir tane çok istememe rağmen çekemediğim, aslında bir kere elimde fırsat olmasına rağmen çekemediğim İre gibi dolanarak dünyanın en cevval tipini yapmış Charlie Chaplin'i felçli halde çekmek bana Charlie Chaplin benim dünyamı kuran, bana vizyonu veren, dünyaya bakmayı öğreten adam, o zamanlar İsviçre'de bir şatoda yaşıyorsa. Karısı da Amerikalı ünlü yazar Eugene O'Neill'in kızı Ona'ydı. Bunların şatosunun önünde üç gün kar kıyamet demedim, bekledim. Sonunda o donmamdan korkup "Konuşursan konuş ama resim çekme" dedi. Adam yürüyen iskemlede felçli resimlerini çektirip akıllarda böyle bir imaj bırakmak istemiyordu. Çünkü o da benim gibi elimdeki fotoğraf makinesinin acımasız olduğunu biliyordu.

Ara Güler her ünlüyü kolay kolay çekememiş tabii. Ama onun yaşadığı şu olay mesleğine olan aşkını kanıtlar nitelikte.

"Resim çekmek uğruna akıl hastanesinde yattım. Ürdün kralı Talak akıl hastanesinde yatıyordu. Adamın öyle bir karısı vardı ki kafayı yememek işten bile değildi. Tüm dünya basını devrik kralın bir kare fotoğrafını çekmek için yarış halindeydi, ama başaran yoktu. Neyse ben bunun resmini çekmek için hastaneye gittim. Tabii almıyorlar içeri. Başladım garip garip hareketler yapmaya, hastayım falan demeye. Maksat hastaneye deli olarak girip fotoğraf çekebilmek. Gittiğim ilk günü bana bir iğne yapmazlar mı? Feleğim şaştı. Fotoğraf çekmeye teşebbüs edince Talak'ın korumaları "Seni bir daha burada görürsek vururuz" dediler. O gece hastaneden kaçtım.

Hastaneye gitmiş üstüne üstlük bir de kaçmış. Hayranlığımı nasıl belirtsem bilemedim. Resmen hayatı film olacak bir adam ama onun adına çekilen belgesel "Eye of İstanbul" Film festivali programına alınmıyor. Bundan dolayı da Ara Güler üzüntüsünü de dile getirmiş zaten kendisi de.

İşte böyle. Daha sayısız anısı vardır tabii ama ben bunları paylaşmak istedim. Ara Güler mesleğini yapmamış, o insanların duygularını keşfetmiş; hayatı keşfetmiş.

Kendisi şunu ifade ediyor aslında: Ben fotoğraflarımı yüreğimle çektim. İşte bu yüzden Fotoğraflarında muhteşem bir canlılık var siyah beyaz olmasına rağmen...

Son olarak Ara Güler'in tarihe geçen sözlerinden birkaç tanesini ve aldığı ödüllerden unvanlardan bahsedeyim.

Ödülleri

1979-Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Birincilik Ödülü

1999-Burhan Felek Ödülü

2000-Fransa Légion d'honneur nişanı

2004-Yıldız Teknik Üniversitesi fahri doktora unvanı

2005-Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Kültür Sanat Büyük Ödülü

2008-İstanbul Fotoğraflarıyla İstanbul Turizm Özel Ödülü

2011-Türkiye Cumhuriyeti Kültür Ve Turizm Bakanlığı Kültür Ve Sanat Büyük Ödülü Sözleri

"Bir daha dünyaya gelseydim tramvay olmak isterdim"

"Fotoğrafın sanat olmasına lüzum yoktur. Fotoğraf tarihi olaydır. Tarihi zapt ediyorsun ve bir makina ile tarihi durduruyorsun."

"Ben fotoğraf sanatçısı değil, foto muhabiriyim."

"En iyi makina en iyi fotoğrafı çekseydi, en iyi daktilo en iyi romanı yazardı."

"1950-60'lardan kalma İstanbul fotoğraflarım olmasa o eski günler, bugün unutulmuş olacaktı. Uygarlık ileriye gidiyor ama insanlar güzellik anlayışını kaybetti."

Ara Güler'in hayali ise; kendi binasının müze olmasıydı.

Rahmed Pınar OĞUZALP

SANATÇI YAZAR YUSUF KOÇ'LA SÖYLEŞİ

Yeşilçam oyunculuğundan yazarlığa kadar zamanında sanat dünyasına birçok şey katmış olan Yusuf Koç; 3 okuldan olmak üzere yaklaşık 25-30 öğrenciye diksiyon, oyunculuk, kamera arkası eğitimi, beden dili vb. eğitimi verecek. Bu harika fırsatı değerlendirip Yusuf hocamıza merak ettiklerimizi sordüğümüz, tavsiyelerini aldığımız bir mülakat gerçekleştirdik. Mülakata giderken çok heyecanlı ve meraklıydık. YKSM adlı kendi sanat merkezine gidip orada kendisiyle görüşmek ve bu kadar samimi bir insan olduğunu görmek Yusuf Koç'a fazlasıyla ısınmamızı ve her şeyin ötesinde onu bir şeyler öğrenebileceğimiz bir hoca olarak görmemizi sağladı. Kendisinden eğitim alacağımız için çok şanslıyız. Sevgilerimizi iletip mülakata geçelim;

Y.KOÇ: Bitmeyen enerji kaynağımız sevgili gençler! Yusuf Koç Sanat Merkezimize hoş geldiniz! Güzellik ve sefalar getirdiniz.

ZÜMRA-ALİ: Hoş bulduk!

ZÜMRA EKİM: Efendim, Yusuf Koç kimdir? Bize anlatır mısınız?

Y.KOÇ: Aslen Sivaslı olup uzun yıllar Kültür Bakanlığına bağlı Atatürk Kültür Merkezinde Tiyatro birim başkanlığı yaptım. Kendi yazmış olduğum “Tiyatro & Diksiyon Bilgisi” kitabım aynı kurumda 8 yıl ders kitabı olarak okutuldu. Aynı yıllarda Yeşilçam filmlerinde görevler almaya başladım. Daha sonra İstanbul’da yayıncılık, ulusal kanallara danışmanlık ve eğitim çalışmalarına devam ettim. 1994 yılında Konya’ya yerleştim. Bazı yerel radyoları yayın hayatına geçirdikten sonra Kon TV’de genel koordinatörlük ve sanat danışmanlığına getirildim. Sonraları araştırmacı gazeteci yazar olarak Yeni Konya Gazetesinde, **Kültür-Sanat Editörü olarak faaliyetimi sürdürdüm. Ayrıca Konya Kılıçarslan Gençlik Merkezinde 300 civarında üniversite öğrencilerine drama-diksiyon dersleri verdim. Şimdi ise Yusuf Koç Sanat Merkezinde sanat ve eğitim faaliyetlerimiz devam etmektedir.**

ALİ DOĞANER: Öncelikle “Sinema deyince ne anlıyoruz?” diye başlamak istiyoruz. Nereden geliyor bu isim?

Y.KOÇ: Sinema; güzel sanatların bir dalı olarak bilinir ve kendine özgü bir ifade tarzı vardır. Bir hikâyeyi, beyaz perde üzerinde hareketli görüntüler yoluyla anlatma sanatıdır. Fransızca bir terimdir. “Cinematographe” sözcüğünün kısa biçimi olan “cinema” dan gelir.

ZÜMRA EKİM: Şöyle kısaca bilgilenmek istersek, bu iş nasıl başladı?

Y.KOÇ: 19. yüzyılın sonunda Fransız Louis (Lui) ve Auguste Lumiere (Ogüst Lumiya) kardeşler, ilk kez hareketli görüntüyü elde ettiler. Bu gelişmeden sonra Lumiere kardeşler, halka açık ilk film gösterimlerini de 1895’te Paris’te yapmıştır. Tabii bu 15 dakikayla sınırlı idi. Sonraları kısa komediler, haber filmleri ve belgeseller çekilmeye başladı.

ALİ DOĞANER: Bahsettiğiniz ismi geçen kardeşlerin sinemayı keşfi sırasında özel bir amaçları var mıydı?

Y. KOÇ: Sonunun bir sinema sektörü haline geleceğini bilselerdi, sanırım daha da mutlu olurlardı. Zira insanlar için bir geçim kaynağı oldu. Onlar başlangıçta sinemayı basit bir eğlence türü olarak görmüşlerdi. Halk üzerinde merak uyandırmak ve eğlendirmek amaçlanmıştı. Ancak 20. yüzyılın başlarında önemli bir ticaret ve sanayi dalı durumuna yükseldi.

ZÜMRA EKİM: Bildiğimiz kadarıyla o yıllarda filmler sessiz olarak çekiliyorlardı?

Y.KOÇ: Haklısınız. Sesli sinemayı, Amerikan film şirketi Warner Bros tarafından 1926’da çekildi ama onda da sadece müzik vardı. 1927’ de Al Jolson’un yapıtı olan “Caz Şarkıcısı” hem müzikli, hem de sözlü ilk film oldu.

ALİ DOĞANER: O zaman ki tarihlerde, ülkemizde sinema bilinmiyordu diyebilir miyiz?

Y.KOÇ: Hayır, biliniyordu. Ülkemizde 1908’de İstanbul-Tepebaşı’nda, “Weinberg” adlı bir Leh Yahudi’si tarafından “Pathe Sineması” adıyla kurulmuştu. Daha sonra yani 19 Mart 1914 yılında Türk müteşebbisler tarafından “Milli Sinema” olarak açıldı. Rejisör Muhsin Ertuğrul’un ciddi emekleri vardır. Çünkü 1922’de yerli filimler yapılmaya başlamıştı.

ZÜMRA EKİM: Türk Sineması daha çok ne zaman hareketlendi?

Y.KOÇ: Türk sineması 1960 sonrası Yeşilçam ’da çekilen filmlerle hareketlendi. Ancak 1970’li yıllarda televizyonun ülkemize girmesiyle birlikte önemini kaybetti. Ta ki 90’lı yıllara kadar...

ALİ DOĞANER: Siz de bir aktörsünüz. Oyuncu olarak bulunduğunuz filmlerden bir-iki isim verebilir misiniz?

Y.KOÇ: Elbette... Yönetmenliğini rahmetli Yücel **Çakmaklı'** nın yaptığı Aktör Çetin Tekindor'la birlikte başrolünü üstlendiğimiz "Son Türbedar" filmi... Daha sonra "Aybüke", "Kuş Eller" ve "Kumarbaz" isimli filmleri sayabilirim.

ZÜMRA EKİM: Sizin yönetmenliğini yaptığınız film var mı?

Y.KOÇ: Evet. Beyşehir'de "Anamaz Efsanesi", Bozkır'da "Bozkır' da Ay Işığı" filmlerini çektim.

ALİ DOĞANER: Yeni bir projeniz varsa bunu nerede çekmeyi düşünüyorsunuz?

Y.KOÇ: Evet, var. Ancak filmlerin masraflı olduğunu düşünürsek, hemen çekebilmek çok zor... Ama destekleyici çalışmaları devam ediyor. Bulunursa tabii ki Konya'da olacak.

ZÜMRA EKİM: Hocam, "Dördüncü kuvvet medyadır." deniliyor. Bunun içinde sinema da var mıdır?

Y.KOÇ: Elbette... Medyanın; bilgimiz, fikirlerimiz, tavırlarımız ve hatta dünyayı algılayış şeklimiz üzerinde büyük etkisinin olduğunu bugün herkes bilir. Tabiri caizse; yasama, yürütme ve yargı kurumlarından sonra "dördüncü kuvvet" olarak tanımlanır. Ama bana göre birinci kuvvettir. Özellikle gençlerin ve çocukların üzerinde aile, toplum ve dinden daha etkili olabiliyor. Ayrıca dünyadaki herhangi bir gelişmeye herkesten önce ulaşabilecek ve onu yorumlayabilecek hıza sahip.

ALİ DOĞANER: Bugünkü şartlarda yapılan sinema filmlerini teknik olarak nasıl buluyorsunuz?

Y.KOÇ: **Çok güzel gelişmeler görüyorum. Ancak teknik olarak** efektler ve dövüş sahneleri yeterince doğru verilemiyor.

ZÜMRA EKİM: Sizce ideal sinema nasıl olmalıdır?

Y.KOÇ: Halkımızın inançları, tarihi ve kültürlerine uygun özgün hikâyelerden oluşmalı... Bunun içinde senaristler yetiştirilmelidir. Aranje edilmiş ya da asimile olunmuş yabancı yazarlardan alıntılar yapılmamalıdır.

ALİ DOĞANER: Ya yönetmenler, onlar hakkında ne diyeceksiniz?

Y.KOÇ: Dünyada ses getiren yönetmenlerimiz çıktıkça gurur duyuyoruz ama bence yönetmenlerin de oyunculuk dersleri alması gerek...

ZÜMRA EKİM: Peki hocam! Verdiğiniz eğitimler doğrultusunda, okuyucularımıza mesajınız nedir?

Y. KOÇ: "Tiyatro ve sinema eğitiminin en belirgin farkı, kişinin kendisini yerine koymak istediği karaktere büründürerek empati yapmasıdır. Bu empati, insanları daha iyi tanıma yoludur. Böylece merhameti ve insan sevgisini birlikte yaşarken canlı-cansız her şeye saygıyı öğrenir." **sözü** doğrultusunda bu eğitimlerin insan yaşamında gerekliliğini bir kez daha söylüyor ve ısrarla altını çiziyorum. Eğitim, en başta insanın kendine öz saygısından kaynağını alarak değerlerimizi ötelere ötesine taşımaktır.

ALİ DOĞANER: Yusuf Koç Sanat Merkezine geldik ve gördük. Konya'mızda sizin gibi bir değeri tanıtmaktan onur duyduk. Öncelikle şehrimize yapmış olduğunuz hizmetlerden ve bize göstermiş olduğunuz içtenlikten dolayı sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Y.KOÇ: Okullardaki değerli eğitimci hocalarımızın ve umudumuz siz gençlerin sosyal hayata vermiş olduğunuz önem ve üstün gayretleriniz için özellikle şükranlarımı sunuyorum. Bu konuda emeği geçen başta Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi saygıdeğer Müdürümüz Şaban Yavuz beyefendi ve çok kıymetli Edebiyat Öğretmeni Musa Avcı hocama, değerli hocalarına, sevgili öğrenci ve velilerine en kalpli teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca bu röportajı hazırlayan sizler; Zümra Ekim ve Ali Doğaner, iki pırlanta gencimize, üstün gayretiniz ve başarılarınızdan dolayı gönülden kutluyor ve tebrik ediyorum. Siz gençler, bizim açılmamış kanatlarımızıdır. Çünkü açılmamış kanatların büyüklüğü bilinmez.

Bence Müzik

Sanat bir ağaç ise müzik bu ağacın dalıdır ve çoğu sanatla bağı vardır. Müzik, ritmik olarak birçok sanatın gelişmesinde etkilidir. Ritim, insan beyninin sistematik ve düzenli çalışmasında oldukça önemli bir rol oynar.

Müzik, edebiyat gibi derin ve geniş bir sanat alanının gelişmesinde çok etkilidir. Edebiyat ve müzik arasında gizemli bir bağ vardır. Müziğin gerçekleşmesi için edebi bir bilgiye, edebiyatın gerçekleşmesi için de müziğe ihtiyaç vardır.

Müzik, insanın doğasında vardır. Hayatın akışı, ritimle buluşunca ortaya müzik çıkar. Müzik ruhu besler, canlandırır. İnsanın her duygusunu ifade edebilir müzik. Yüreğimize işleyen duygu dolu notalar ruhumuzda; umut, mutluluk, sevgi, enerji ve daha birçok duyguya tercüman olur.

Müzik dinlemek veya enstrüman çalmak bizim duygularımızı dışı vurmamıza, hissettiklerimizi dolu dolu yaşamamıza, eğlenmemize, gelişmemize ve insanlarla iletişim kurmamıza yardımcı olur. Bir müzik aleti çalarak tanıştığımız insanlarla, dünyanın her yerinde ortak bir dil olan müzik sayesinde konuşmuş oluruz.

Kendimden örnek verecek olursam, her müzik aleti farklı farklı tatlar veriyor bana. Keşke tüm müzik aletlerini çalabilsem diyorum içimden. Dost gibi her şeyimi onunla paylaşmaya başlıyorum. Ruhumu ele geçiriyor ve beni bambaşka bir dünyaya götürüyor. Her hüznümde ya da mutluluğumda o hep yanımda. Ben gitara başlayalı 7-8 ay oluyor ve hayatıma bir müzik aletini dahil ettikten sonra kendimdeki değişimin farkına vardım. Gitara başladığımdan beri dinlemeyi çok sevdiğim bir şarkıyı çalıp kendimi iyi hissettirmenin beni ne kadar çok mutlu ettiğini fark ettim. Zihnimi ve bedenimi güzel bir yolla meşgul ettiğimden dolayı da stresten uzaklaştım. Ruhumun gıdası olarak gördüğüm müziği, herkese tavsiye ederim. Emin olun pişman olmazsınız.

Aybüke YILMAZER

Kendini Bulma Çabası

Bu dünyada kim olduğunu bilmek istemeyen var mıdır ki?

Kim aramadı benliğini kitaplarda, müzikte, sanatta? Sıfatlarla tanımlamaya çalışıyoruz, olmuyor. Düzenli diyoruz kendimize; sakın diyoruz, demediğimiz şey kalmıyor ama iki gün sonra bir bakıyoruz düzenli düzensiz olmuş, sakın de hiddetli. Kendimizi yaptıklarımızla bağdaştıramıyoruz ve bir türlü de neden, nasıl hissettiğimizi bulamıyoruz. Bir şarkı dinliyoruz ve sözlerini hayatımıza uyarlamaya çalışıyoruz, benliğimizi dizi karakterlerinde arıyoruz ama hiçbir zaman tatmin olamıyoruz. Kendimizi bulmak yerine başka bir insana çeviriyoruz farkında olmadan. Bence sanat bu değildir işte. Bu dünyada nasıl hissettiğini sergileyen bir şarkı yok ve olmayacak. Sen o şarkıyı yazmayıp, notalarını bestelemedikçe öyle bir eser yok. Sen eğer o şiiri yazmazsan, istediğin kadar şiir oku, duygularını mükemmel bir şekilde sergileyemeyecek. Kendini bulmanın, tanımanın en iyi yolu bir sanat eseri oluşturmaktır. Şu an bilmesen bile yazdığın zaman, sanat oluşturduğun zaman yaklaşırsın duygularına. Önünde bir örnek olmadığında, içindekilerden yola çıkarak söz ve ritim oluşturunca hissettiklerin daha net ortaya çıkacaktır. Arkadaşımızla paylaşınca net anlardaki duygularımızı çünkü kelimeye dökmek düşünceleri ifade etmek demektir, Müzik ise canlandırmak.

Sinem YALÇIN

Zamanın İmbiğinden Geçmek

Ferah bir gecenin arifesinde
Sabah rüzgarının şavkı vurur yüzüne.

Masumiyetin yansır.

İstanbul'un nem kokan ahşap viranesinden

İhtiraslarından arındırır

Zamanın şuh zembillerinde saklı

Bahar kokusu.

Serinliği yüreğini dağlarken

Ansızın yakalanırsın,

Saçak altına sığınmış

Minik bir serçe yavrusuna.

Adı konmamış mahremiyetinle

Bilmediğin diyarlardasın

Acemi çocukluğunla

Venedik zamanından kalma

Yosun yeşili gözlerle

Sırdaş olur,

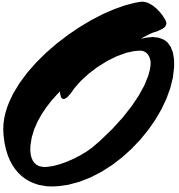
Beklersin.

Tavan arasına sıkışmış
Birkaç arzu yoklar zihnini,
Söner gaz lamban
Şarkılar dökülür geceye,
Dost kapılar açılır.
Bambaşka dünyalar belirir zihninde
Yüreğinin nafakası olan
Sevgiyi alır karşına
Dertleşirsin kendince.
Muhabbet meclisinin goncası sen.
Şubat ayazının kardeleni sen...
Yılmış,
Yıkılmış,
Yitik kimliklerin
Umudu sözler biriktir
Yarını dün eylemeden.

Ağlamasın çocukluğun
Kurumasın sevgi pınarı.
Namert ellerde mülkün olmasın
Ferah geceden kalma tılsım
Gülüşlerine dolansın
Gülüşlerin sevgiye.

Musa AVCI

Sokaktayım.

İnsanlar akıp gidiyor sokaklardan.

Güpegündüz...

İrkiliyorum. Kendimi karanlıkların ortasında hissediyorum. Korkunç bir duygu kaplıyor tüm bedenimi, titriyorum. Bu da yetmiyor, bütün tüylerim diken diken oluyor.

Vakit gündüz ama ben; gecenin koynunda kaybolmuş, yolunu bulamamış, ne yapacağını bilemeyen ve karar veremeyen biri gibi öylece kalakalıyorum. Etrafıma bakıyorum. İnsanlar akıp gitmeye devam ediyor.

Burası ara sokak. Birkaç adım daha atabilsem caddeye açılacağım. Belki de içinde bulunduğum bu sıkıntıdan kurtuluvereceğim gibi geliyor bana.

Kendimi zorluyorum, hadi bir adım daha diyerek yürümeye yelteniyorum. Yine olmuyor. Korkum gittikçe artıyor. Kalbimin yerinden fırlayacağı aklıma geliyor. Gözümü kaçırmak istiyorum ondan. Olmuyor. Sanki ruhsuz bir halde bir heykel gibi öylece durmaya devam ediyorum. Artık yanımdan geçenleri hiç görmüyorum. Sadece ben varım, bir de o.

O...

"O" diyorum ya, kim olduğunu bilmiyorum. Bilmeyi de istemiyorum aslında.

Bir tek düşüncem var: beni sarsan duygularımdan ve beni mahpus biri gibi donduran o bakışlardan bir an önce kurtulmak...

Umutsuzluğun ne olduğunu düşündürüyor bu bakışlar. Mezara mı gidiyorum, mezardan mı geliyorum anlayamıyorum. Yani hüznün ve korku karışımı bir hal yaşıyorum.

Ne bakıyorsun öyle dik dik, diyecek cesaretimi çoktan kaybediyorum.

Dünyada sadece ben ve o var galiba. Eğer öyleyse artık ben yokum. Yok olmak istiyorum. Kendimi unutupuyorum. Unuttuğumu da unutupuyorum.

Bu bir hipnoz durumu. Karşımdaki de usta bir hipnozcu olmalı. Bu kadarına da pes doğrusu. Bir bakışıyla kendimi kaybediyorum. Kaybettiğim ne olduğunu anlamam gerektiğini hatırlıyorum. Belki de onun etkisinden daha çok iç dünyamdan kopup gelen düşüncelerin etkisindeyim. Anlayamıyorum.

Bir adım atmayı daha denedim. Yerimden kıpırdayabildiğimi fark ettim. Dermanım yerindeydi. Bir adım attım. O da bir adım attı önüme doğru. Daha keskindi gözleri. Bakışları bir hançer gibi saplandı yüreğime. Yüreğimin kanı zihnime hücum etti. Allah'ım aklıma mukayyet ol, duam dilimden dökülür-

ken onun gözlerindeki keskinliğin azaldığını ve acınası bir hale büründüğünü fark ettim. Daha mülayimdi şimdi. Korkuyu yendiğimi düşündüm.

O çılgın ve bıçkın bakışların altında ışıldayan farklı bir dünya vardı galiba. Şimdi gözlerimi kaçıyorum ondan. Kendimi mahcup hissediyorum. Bir çocuktan, küçük bir çocuktan korkmanın utancı bana yetiyor.

Saçı başı dağınık, yüzündeki ifade karmakarışık, küçük yaşta yüzü kırışık... Bakışlarının ferisi yok, bir ölü bakışı var ki soğuktan büzüşmüş gözlerinde... Yüzünde ince bir çizik var, sağ yanağının ortasından başlayan. Kir bir yapağıya dönüştürmüş saçlarını. Elbiseleri yırtık pırtık. Lekeler sanki deseni olmuş giydiklerinin. "Bu elbiselerin içinde bir insan mı var?" sorusu zihninizin orta yerine taht kuruyor.

Yoksa içinde adam olmayan elbiselerim mi var, diye düşünüyorum.

İzimin üzerine geri dönüp ondan kaçmak istiyorum. Bu durumdan hemen kurtulmazsam yapacağımı ben de bilmiyorum. Hâlâ küçük bir çocuktan korkuyorum.

Soğuk hava... Ben üşüyorum. Üşüdüğümü hissediyorum. Hatta titrememe katkı sağlıyor soğuk. Soğuğu olanca şiddetiyle hissediyor bedenim. Ona bakıyorum. Bedeninde böyle bir tepki yok. Birçok şey de olduğu gibi üşümeyi de yüreğinde hissediyor olduğunu düşünüyorum.

Yüzü soğuk, dondurucu ama yüreği sıcak ve yakıcı olmalıydı. Birçok şeyi yüreğine gömdüğü belliydi.

Belki de yürek yangını onu birçok sıkıntıdan ve soğuktan koruyordu...

Bu çocuk, bir evde kalıyor olamazdı. Bizim gezmek için kullandığımız sokaklar onun için bir ev olmayıydı. Annesinin koynunda olması gerekirken gecenin karanlık koynunda kalıyor olması aklıma düştü. Ürperdim bir kez daha. Gözlerimi yine kaçırdım. Kendim de kaçmaya yeltendim. Ama bir güç, anlayamadığım bir el beni perçemimden yakalamış da yerimden kıpırdayamıyordum.

Korkmam, kendimi tehlikede görmemden kaynaklanıyordu belki de. Ama o bir çocuğu ve muhtaçtı. Onun da umutları, istekleri ve sevdikleri olmalıydı.

Evden kaçmış olmalıydı. Günlerce bu sokaklarda barınıyor olduğunu söylemeye gerek yoktu, görünüşü bunu ifade etmeye yetiyordu. "Acaba neden?" sorusunun cevabını bulmak için zifiri karanlık dehlizlerde dolaştım durdum. Cevabını bulmak kolay değildi.

Cevapsız soruların kıskacında kıvranırken farkında olmadan gülümsedim. Onun da yüz hatları gevşedi. Soluk benzine sanki can geldi. Gözlerini kısarak uzun zamandır hasret kaldığı bir şeye kavuşmuş gibi gülümsedi.

İçinde bulunduğum ruh halimin değişmesi bendeki korkuyu yok etti. Kendimi bir anda ona yakın hissettim. Yıllar önce kaybettiğim biri gibi geldi bana. Yoksa kaybettiğim ruhumu mu görmüştüm, anlayamadım. Bir gerçek vardı ki bu çocuk bende bir şeyler ifade ediyordu. Elimi, başına götürmek için kaldırdığımda buna cesaret edemedim. Kir içindeki başına elim gitmedi.

Elinin üzerindeki çatlaklar gözüme takıldı. Soğuktan çatlamış olmalıydı. "Bu yaralar iyileşirdi ama ben ve toplumun vicdanındaki bu duyarsızlık, çatlağının onarılması, nasıl olacaktı?" düşündüm.

Kimsenin duymasını istemezcesine:

–Annen baban, dedim.

Sustu. Gözlerindeki ifade değişti. Özlem çektiği belliydi. Hasret vardı bakışlarında. Yürek yangınındaki sebep belliydi.

–Yok, dedi.

Sustu. Bir süre sonra:

–Ayrıldılar, diye mırıldandı.

Birkaç lira verip kendimi rahatlatılabıldim. Elim cebime gitmeden onun başına gitti. Bu defa bütün ürküntüm yok oldu. Rahatladığımı düşündüm. Elimi başında gezdirirken elim yapış yapıştı. İçimdeki ılık kıpırtı yüreğime indiğinde kuytadaki iki iskemlede oturuyorduk. Sıcak bir salep onun için ne anlam ifade ediyordu, bilemiyordum.

Ne yapacağımı bilemedim. Konuşmalarının sonunda, içinde adam olmayan elbiselere sahip olanlardan biri olduğumu anladım. Utanmasam hıçkırarak ağlayacaktım.

–Günlerdir dışarıdayım, diyerek başladığı kesik cümlelerini dinledim. Arabamla giderken onun cümleleri devam ediyordu. Hedef, annesinin yaşadığı yeri...

Görmezden geldiğimiz onlar, anlamak istemediğimiz onlar, herkesin ve hepimizin problemidir. Toplumun sıkıntısıdır. Onlar sokakta yaşarken evde rahat oturmak mümkün değil. Herkes bu gerçeğin acısını bir an hissetmelidir.

Duran ÇETİN

BOŞLUK'A KONUŞMAK

Genç kız, yaşadığı her şey en başından beri ona acı çektirdiği yetmezmiş gibi düzeleceğine inandığı şeyler de olmayınca en korktuğu şey olan yalnızlığa mahkûm olmuştu ve bu durum onu 'deli' ediyordu. Başa saralım...

Annesi yedi yaşında vefat ettiğinde babası onu yatılı bir ilkokula göndermişti. Her şeyi olan annesini kaybettiğinde bu duruma alışmadan bulunduğu ortamda yalnızlık çekiyordu ve sürekli ağlıyordu. Ta ki bir gün yine ağlarken bir kız çocuğundan duyduğu teselli sözüyle... Espriyle karışık yapılan bu tesellinin sahibini göremedi ama moralini düzeltmeye yetmişti. Ertesi günlerde duyduğu ses onunlaydı, pek konuşmuyordu ama sesin rahat tavrı ve bu sesi sadece onun duyabilmesi ona kolaylık sağlıyordu. Çünkü kendisiyle aynı yaşta olduğunu öğrendiği ses, çocuğun karşılaştığı durumlara sonunu düşünmeden cevap veriyordu ve bu sesleri başkasının duyuyor olması çocuğun başına bela açardı.

Zamanla tek ve en yakın arkadaşı olan Boşluk'la mutluymuştu. Tek başına kaldığı odada bir gün yine Boşluk'la konuşuyordu ve ensesinde hissettiği nefesle arkasına döndü, ağzının bazı kısımları bitişik

ve gözlerinden kanlar damlayan canlı, "Cehennemde seni bekliyor olacağım." deyip kaybolduktan sonra on yaşındaki çocuk korkuyla yatağının köşesine çekildi ve Boşluk'a seslendi. Yoktu ve o çok korkmuştu. Boşluk'un onu terk ettiğini ve bu korkunç yaratığa karşı ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ağladı.

O günü korku, tedirginlik ve Boşluk'suz bir şekilde atlattı fakat sonraki günlerde beklemediği zamanlarda da bu yaratık karşısına çıkmaya devam etti. Ona sürekli nefret dolu sözler söylüyor, çocuğun kendini sorgulamasına sebep oluyordu. Bazen Boşluk gelip onun kulağına bunları takmaması gerektiğini fısıldıyordu ama çocuk için bu pek de mümkün değildi. Kendisini 'Yaka' diye adlandıran bu yaratık hayatına girdiğinden beri Boşluk ondan uzaklaşmış ve zaten yüksek olmayan notları iyice düşmüştü. Sınıfta tek başına oturan, hiç arkadaşı olmayan, bu tuhaf kız arkadaşlarının tüm konuşmalarında kendisine karşı kötü bir gönderme olduğunu Yaka sayesinde beynine yerleştirmişti ve her gün daha da zayıflıyordu. Aynaya baktığındaki beden ve yüz onun değildi sanki ve artık kendinden de korkmaya başlamıştı. Çünkü kendisinden izinsiz Yaka'yı duymasını sağlayan kulakları varken, belki elleri de kendi iradesi dışında çalışır ve onu boğardı? Ama Boşluk vardı ve onu biraz olsun rahatlatıyordu. Bazen Yaka'ya cevaplar veriyordu ve onu kısa süreli çocuktan uzaklaştırabiliyordu.

Çocuk, biraz daha büyüüp de Yaka'nın onu yönetmeyip sadece beynini ele geçirip istediğini yaptırmaya çalıştığını idrak edince, onu duymuyormuş veya görmüyormuş gibi davranıyordu.

7. Sınıfta bir gün lavaboda Yaka'yla kavga ediyordu ve kızlara yakalandı. Önce rehberlik öğretmeniyle konuştu ardından da bir psikiyatriste gitti. Bir şey olmayacağını düşünüyordu. Sonuçta herkesin hayali arkadaşı vardı değil mi?

Hastalığını öğrendi, önce inanmadı. Boşluk bir tür hayal olup olmadığının umurunda olmadığını söyledi. Yaka bunları yalanlayarak onun ölüm meleği olacağını iddia etti. Ama her şeyin farkında olan çocuk kararını vermişti, tedaviyi kabul etti.

Şimdi üç senedir daha da yalnızlaşmasını sağlayan hapları alıyordu. İki senedir dozu düşük gelen hapları Boşluk'u kaybetmek istemediği için doktoruna söylememişti. Ama bu anlaşılmişti ve işte şimdi tamamen yapayalnızdı. İlk ve tek arkadaşı Boşluk'u kaybetmişti. Yardımcılarla yaşayıp liseyi açıktan okuduğu bu evde, eskisinden daha da kötü bir haldeydi ki bu yüzden iki haftadır ilaçlarını almıyordu. Boşluk'u geri istemişti ama geri dönen tek şey Yaka olmuştu. Her geçen gün Yaka'nın dedikleri ona daha mantıklı geliyordu ve sanırım yapmanın zamanı gelmişti.

Hizmetçi kadınının markete gideceğini biliyordu. Odasına gelip güler bir yüzle bunu söylediğinde genç kız hemen modunu değiştirerek sorun olmadığını söyledi. Dış kapının kapanma sesini duyduğunda titrek ve çekingen bir şekilde ayağa kalkıp dolabındaki ağır ilaçlarından birini aldı. Yine aynı şekilde yatağına oturdu, ilacın kapağını titreyen ellerine rağmen açtı ve gözünden damlayan yaşlara aldırmadan hepsini zorla içti. Boş kutuyu yanındaki çekmecenin içine fırlatıp, yatağına uzandı. Kendisini kesmek gibi daha çok cesaret isteyen bir şekilde bunu yapamadığı için kendine acıdı. Göz kapaklarına çöken uykuya dayanamayıp kendini bıraktığında duyduğu son şey Yaka'nın zafer nidaları oldu.

Reyyan Nisa ÜNAL

YGL: 1896

Mazide kalmış hüznü türküler dokudum gönlüne
Yıldızlar bıraktım kırık hayallerine
Sönmüş resimlerin ılık gölgesinde
Yağmur kokulu akşamları örttüm üzerine

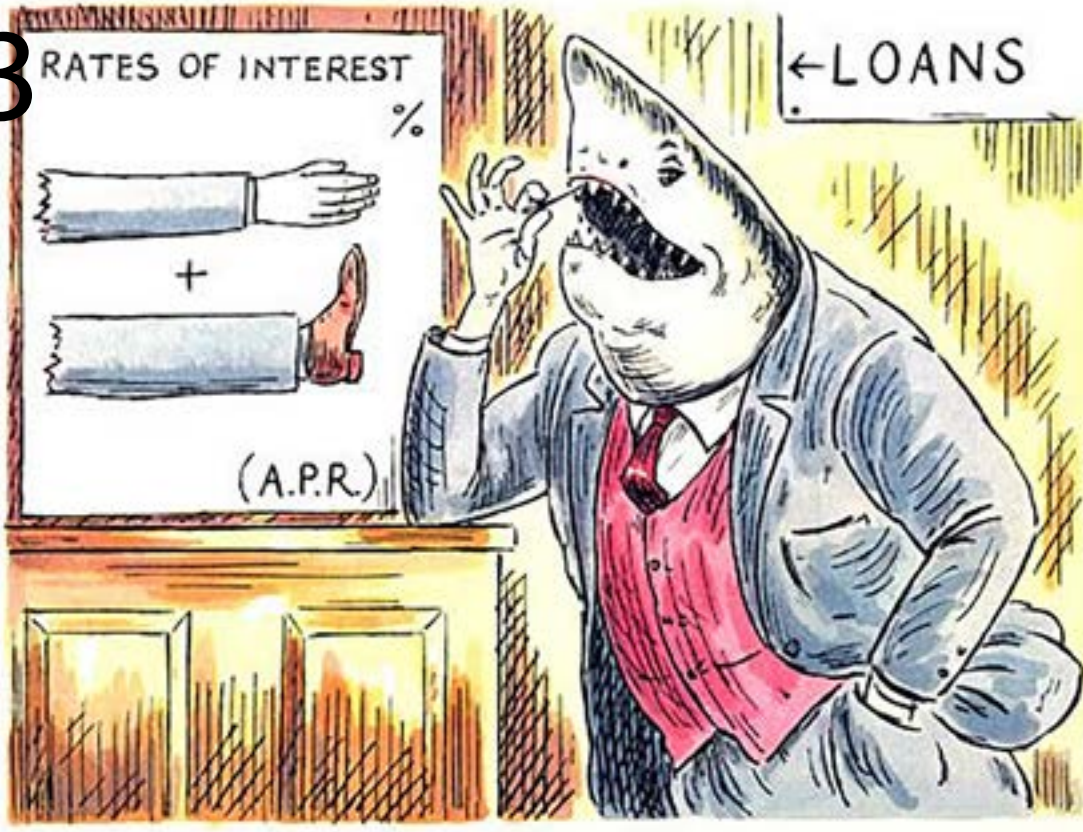
Susunluğunu soludum sensiz gecelerde
Düşlerimi serinlettim, ay ışığında doğan gözlerine
Gönül dergahımın sen kokulu ayazlarında
Kirlenmemiş köpüklerde yıkadım umutlarımı

Bitmemiş aşk şiirlerinin son hecesinde
Bir uçta sen bir uçta ben kaldım..
Prangalara vurulmuş ölüm kokan ellerde
Bir sen bir de ben kaldım...

Biz tellerinden acı dökülen şairler ülkesinin,
Hiç tanımadığı sevdalarda
Ufka yelken açmış
Umut kuşları gibiydik...

İbrahim DİNÇER

BATIRAN FAİZ

Bir sokakta yaşadıklarımı düşünerek yürüyorum. Sol tarafımda dönerci, sağ tarafımda lokanta var. Karnım aç. Cebimde beş para yok. Batmıştım. Hem de çok kötü batmıştım.

Memur bir ailenin tek çocuğuydum. On sekiz yaşına gelince üniversite okumak için Adana'dan İstanbul'a gittim. İşletme okuyordum. Yakın arkadaşlarım ile aynı evde kalıyordum. Arkadaşlarımla birbirimizi korur, sahip çıkar; beraber yer, beraber içerdik. Üniversite bittikten sonra bir mağaza açtım. Burada kıyafet alım-satımı yapıyordum. Kısa süre sonra işleri büyüttüm. Yeni bayiler açtım. İşim her geçen gün iyiye giderken üniversiteden arkadaşım olan Abdullah ziyaretime geldi. Konuştuk. Dertleştik. Sonra Abdullah:

-Abi benim biraz paraya ihtiyacım var. Borç verebilir misin?

-Tabiki veririm kardeşim. Ne kadar lazım?

-İş kuracağım. Otuz bin lira yeterli ama seni zora sokacak ise gerek yok.

O zamanlar otuz bin benim için küçük bir meblaydı.

-Veririm kardeşim. Lafı mı olur?

-Eyvallah kardeşim. Çok teşekkür ederim. Borcumu en kısa sürede ödeyeceğim.

-Rica ederim. Lafı mı olur.

Abdullah'a parayı verdikten aylar sonra yine üniversiteden arkadaşım olan Cabbar geldi. Onunla da dertleştik. Sonra Cabbar utanarak:

-Bilader bana biraz borç verir misin ?

-Tabi ki ne kadar lazım?

-Elli bin lira lazım

-Hemen vereyim.

-Çok teşekkür ederim kardeşim.

34

-Ne demek kardeşim?

Cabbar'a da yardım ettim.

Arkadaşlarımdan parayı her ay tahsil ediyordum. Aramızda çok iyiydi ama para çoğu kişiyi bozduğu gibi beni de bozmuştu.

Abdullah 'ın bana parayı vereceği gün gelmişti lakin parayı toplayamamıştı. Bende ona iki hafta müddet verdim. İki hafta sonra her zamanki gibi ofisimde oturuyordum. Kapı çaldı.

-Gel, dedim gelen Abdullah 'tı.

-Hoşgeldin Abdullah.

-Hoşbulduk Ekrem.

-Ne alırsın?

-Bir şey almayayım. Sağol.

-Sanırım parayı vermeye geldin?

-Abi şey... Ben parayı toplayamadım.

-Ne demek toplayamadım?

-İşler bu aralar kötü. Biraz daha süre verir misin?

-Bu ikinci oluyor. Sana süre veririm ama haftaya kadar bu aylık borcunun %20 fazlasını getir!

-Abi yapma, etme. Ben nasıl bulurum bu kadar parayı? Hem bu yaptığın faizdir.

-Beni ilgilendirmez. Parayı nerden bulursan bul. Ben paramı isterim.

-Peki. Öyle olsun. Ben de seni adam sanmıştım.

Abdullah bunları derken sinirle dışarı çıktı. Bu sırada Cabbar içeri girdi.

-Abdullah'a ne oldu? Niye bu kadar sinirli?

-Hiç bir şey olmadı.

Dediklerime inanmadığı yüzünden anlaşılıyordu.

-Bir şeyler içer misin?

-Hayır. Paramı verip gideceğim, dedi elindeki zarfı bana vererek. Zarfı açıp parayı saydığımda eksikti.

-Bu para eksik, dedim sinirle.

-Eksik olanı, durumu düzeltir düzeltmez veririm.

-Olmaz efendim. Sana bir hafta veriyorum. Bu aylık borcunun %20 fazlasını istiyorum.

-Ama...

Sözünü keserek araya girdim.

-Aması maması yok!

-Peki, sen bilirsin. Birgün bu yaptığından pişman olacaksın ama her şey için çok geç olacak derdemez Cabbar hiddetle ofisten çıktı.

Bir hafta sonra ikiside parayı verdi. O zamandan sonra kötü günler başladı. Kimse bende bir şey almıyor, çalışanlar işten çıkıyor, depolarda yangın çıkıyordu. Artık iflasın eşiğindeydim. Kısa süre sonra da battım.

İşte o günden bu güne ağzım ağıktan kokuyor, kimse yüzüme bakmıyordu. Pişmandım. Hemde çok pişmandım ama iş işten geçmişti. Şimdi yürürken solumda ki "Abdullah 'ın Döner Evi" ve sağımda ki "Cabbar Lokanta" nın sahipleri sinirle bana bakıyordu.

Mehmet Melih YÜRÜTÜM

Bir Çöküşün Öyküsü

Ahmet Bey, o gün de her gün yapmak zorunda olduğu gibi güne erken saatlerde gözlerini açtı. Etrafa boş gözlerle bakındı. Duvardaki saati görür görmez yataktan fırladı. Hızlı adımlarla lavaboya gitti. Yüzünü yıkadıktan sonra kendini incelemeye başladı. Buğday teni, siyah saçları, kara gözleri ve keskin yüz hatlarıyla kusursuz olduğunu düşündü. Giyinme odasına geçti ve pahalı kıyafetlerinin arasından birini seçip giyindi. İçerideki özenle hazırlanmış olan kahvaltıya göz ucuyla baktı, portakal suyundan bir yudum alıp çıktı. Şoförü ve lüks arabası onu dışarıda bekliyordu. Ahmet Bey yolculuk boyunca dışarıdaki insanları inceledi. Herkes ne kadar da vasat görünüyor diye düşündü. Oysa kendisi mükemmeldi. Ofisine vardığında çalışanlarının suratlarına umursamazca baktı. Onları değerli görmüyordu. Çünkü onun lügatında sadece kendisi gibilerin değerli olduğu yazıyordu. Evraklarını incelemeye koyuldu. Çalışanlarından biri odaya girdi. Ofisin açıklarını toplamıştı. Son zamanlarda çok fazla borçlanmışlardı. Ofisin durumunun iyiye gitmediği aşıkardı. Buna canını sıkıyor da değildi. O sırada telefonu çaldı. Arayan amcasıydı. Duyduklarıyla olduğu yere yığıldı. Babası kalp krizi geçirmiş ve ölmüştü. Kendini uçurumdan aşağı bırakmış gibi hissediyordu. Üzerinde, kaybolmuş küçük bir kız çocuğunun çaresizliği vardı. Kendini ilk defa böyle hissediyordu. Ertesi gün cenaze defnedildi. Ahmet Bey, artık hem maddi hem manevi olarak büyük bir boşluğa düşmüştü. Ofisin giderlerini karşılayan babasıydı. Tabii kendine bir aile kuramadığı için tek varlığı da babasıydı. Aradan aylar geçti. Artık ofisin açığını kapatamayacak duruma geldi. Tek çaresi kalmıştı. Her şeyi bırakmak zorundaydı. Ama hâlâ bir ümit bu zengin hayatına devam edebileceğini düşünüyordu fakat öyle olmadı. Son model arabalarını, evini bile sattı. İşte şimdi çaresiz ve yalnızdı. Ellili yaşlarında ne bir ailesi vardı yanında ne de bir dostu çünkü o insanları sevmezdi. Hiç kimsenin kendisi kadar mükemmel olmadığını düşünüyordu. Kendini sokağa attı, insanlara baktı. Vasat görünüyorlar diye düşündü. Bir de kendine baktı. Eskimiş pantolonu, yırtık gömleği, delinmiş pabuçları, dağınık saçları ve nasır tutmuş elleriyle kendinden utandı. Kendini ilk defa böyle görüyordu. Artık kendisinin de mükemmel olmadığını düşündü. Bunu gururuna yediremiyordu çünkü kendisi hep mükemmeldi. Nasıl bu hale gelebilirdi ki? Gözüne bir kahvehane ilişti ve içeri girdi. Hiç kimsenin umurunda bile değildi. Hâlbuki o Ahmet Bey'di. Bu nasıl olabilirdi, o an anladı. Artık o bir hiçti çünkü her zaman mal varlığıyla var olmuştu. O an hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Şimdiye kadar en pahalı okullarda okumuş, en iyi yerlerde yaşamış, en iyi şekilde beslenmiş ve en iyi hayatı yaşamıştı. Kısacası zenginlik ve refah içinde bir yaşam sürüyordu ama şimdi eski hayatından eser yoktu. Artık o; fakir, yalnız ve mutsuzdu. O an olduğu yere çöktü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Nida YILDIZ

EĞİTİMCİ YAZAR DURAN ÇETİN HOCAMIZLA RÖPORTAJ

Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Konya'nın Çumra ilçesine bağlı Apasaraycık köyünde 1964 yılında doğdum. İlkokulu köyümde, orta öğrenimini Çumra'da tamamladım. Konya'da Selçuk üniversitesi İlahiyat Fakültesinden 1986 yılında mezun oldum. Aynı yıl Eskişehir'e bağlı Sarıcakaya ilçesinde başladığım görevime; Turhal, Kulu ve Çumra'dan sonra Konya'da devam ettim. Şimdi de Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesinde öğretmenliği sürdürmekteyim.

Yazarlık serüveninize ne zaman başladınız ve kendinizi ne zaman "yazar" olarak nitelendirebildiniz?

Kitap anlamında yazılarıma öğretmenliğe başladıktan sonra başladım. Gazetede köşe yazmak gibi bir uğraşım oldu. Sonrasında yaşadıklarımın tesiriyle başkalarına faydalı olmak amaçlı yazmaya başladım. Kitaplarım peş peşe yayımlandı. Şu anda kırk beş kitap oldu ama kendimi yazar olarak nitelendirme konusunda hiçbir iddiam yok.

Eserlerinizi kaleme alırken ilham aldığınız kaynak nedir?

İnsandır. İnsanı insana anlatıyorum. Biz hazreti Âdem'den beri insanlığın izini sürüyoruz. Kıyamete kadar bu devam edecek.

Beslendiğim kaynaklarımız bellidir, Kur'an-ı Kerim'i ve hadisleri referans almak gibi bir vazgeçilmezim de mevcut.

Hayal dünyanızın bu kadar genişlemesini neye borçlusunuz?

Okumak, düşünmek, okumak düşünmek ve hayal etmek... Başkalarının gözüyle başka bakabilmek...

Yazar olmaya karar vermenizdeki etken olan olay nedir?

Bunun anlatılması çok zor. Türkiye'nin geçtiği zor yıllar ve zor yollar diyebilirim. Yıllar öncesinde yaşadığım olaylar ve bu olayları üzerimde baskı olarak kullanılması sonucunda yaşadıklarımı kaleme almak istedim, roman yazma işi böylece başladı.

Ülkemizde yazarlık tek başına bir meslek olarak icra edilebilir mi?

Genelde hayır. Yazarlık hobi olarak devam ediyor. Meslek olabilmesi için geçiminizi buradan sağla-

manız gerekir. Türkiye’de bu yolla geçinmek kolay değil. Tabi bu arda bu işten geçimini sağlayanlar da var ama çoğunlukta değil.

En çok hangi yaş grubunun sizi takip etmesi hoşunuza gidiyor? Hedef kitlenize ulaşabildiniz mi?

Hedef kitlem sınırlı değil, bütün insanlar. Mesele okumayı sevdirmek ve bunu yaparken güzel duygu ve insani değerlerin aktarılması olunca buna hepimizin ihtiyacı var. Benimkine, ahlaklı nesiller yetiştirmek için katkı çabası diyebiliriz. Okunmak, kim tarafından olursa olsun güzel bir duygu. Çocuklar ve gençlerin okumasını daha çok seviyorum.

Kurmaca dünyanızı insanlarla buluşturmak size neler hissettiriyor?

Mutluluk, huzur, dinginlik, memnuniyet, rahatlık...

Ne sıklıkla yazı yazıyorsunuz? Kitaplarınızı ne kadar sürede yazıyorsunuz?

Belli olmaz, bazen günlerce bazen aylarca yazmadığım olur. Bunun tersi bir durum daha yoğunlukta. Ben yazmayı alışkanlık haline getirdiğim için, zaman ve mekân önemli değil. Genellikle istediğim zaman rahatlıkla yazabiliyorum. İlk romanımı 6-7 yıl gibi bir zamanda yazmıştım. Bu süre seneler geçince daha az yıl, hatta aylara kadar düştü.

Yazarlığa ilk adımınızda en büyük destekçiniz kim oldu?

İlk adımda destekçi olarak kimseyi hatırlamıyorum. Daha sonra yazar arkadaşlardan manevi destek gördüğümü söyleyebilirim.

Yazarlığınızın yanı sıra iyi bir okuyucusunuz. Genellikle hangi tür kitaplar okuyorsunuz? Neden?

Her alanda diyebilirim ama yazma türüne göre okumaya yoğunlaştığım doğrudur. Bir de tarih ve bilgiye dayalı yazacaksam özel okumalar yaparım. Şimdilerde edebiyat ağırlıklı okuyorum. Teorik kısımdan çok pratik kısımdayım...

Kitap okuma alışkanlığını aşılama için neler yapılmalıdır?

Kendini okutan, sıkmayan, boğmayan kitaplar okumak/okutmak gerekir. Okumanın faydalarını benimsetmek, okumanın katkılarının neler olacağını öğretmek önemli faktörler. Okumayı sevmeyen kişiye çok önemli edebiyat eseridir diye zor okunan kitapları dayatırsanız okumaz, okuyamaz, okuma alışkanlığını elde edemez.

Yazarlığınızın yanında bir öğretmensiniz. Yazarlık ve öğretmenlik ilişkiniz nasıl?

Harika. Öğretmen olmam gençlerle daha doğrusu öğrencilerle aynı havayı teneffüs etmem demektir. Aynı zamanda onların velileri ile görüşmek ve halkın nasıl düşündüğünü anlamak anlamına gelir. Öğretmenlik, yazarlık açısından çok önemli. Türkiye’de yazarların yarısından fazlası öğretmen kökenlidir. Beni besleyen damarlardan en önemlisi: ‘Öğretmenliktir.’

Okuyucuların en çok rağbet ettiği kitabınız hangisi? Sizce neden?

Bu soruya karşılık olarak şu kitaptır diyebilmek çok zor. Yalnız en çok baskı yapan kitaplarım *Portakal Kızım* serisi. Kurmaca bir kitap ve çok beğeniliyor. Bu kitapları kız erkek, çocuk, genç, büyükler okuyabiliyor ve herkes kendinden bir şey buluyor. *Aylayınrlı Kız* kitabımda çok hızlı baskılar yaptı. Çok baskı yapan kitaplardan biri de çocuklar için yazdığım *Çılgın Okul*. En son çıkan kitabım *Şekil Yapma* gençleri anlatıyor. Sanırım, umarım çok baskılı kitaplardan biri olacak.

Yazar adaylarına neler söylemek istersiniz?

Okuma, sabır, mücadele, inatla yazma ve başarı.

Emine Sıla GÜZEL

PARANIN GAFLETİ

Az kalan odunlardan birkaçını daha sobaya atarken “Bu kışı nasıl geçireceğim?” diye düşünen Terzi Ahmet; erken kararan havaya inat, işlerini bir an önce bitirmek için masanın başına oturdu. Fakat bir türlü dikkatini verip ceketi dikemiyordu. En iyisi erkenden yatıp sabah dinç bir şekilde kalkarak dikmenin çok daha iyi olacağına karar verdi. Yaktığı sobayı söndüren terzi, uyumak için yandaki küçük odasına gitti. Sabah ezanıyla uyanan Terzi Ahmet, ceketi dikmeye koyuldu. Gerçi bu ceketten de her zaman ki gibi az para kazanacağını biliyordu ama el mahkum, ne yapabiliirdi ki? O sırada kapı, gıcırtyla sonuna kadar açıldı. İçeriye; yaşlı, zengin olduğu her halinden belli olan, kıyafetleri kaliteli fakat üstüne pek de yakışmayan bir adam geldi. Terzi gözlerini, yaşlı adama uymayan kıyafetlere bakmaktan alamıyordu. Bunu yaşlı adam da fark etmişti. Tok bir sesle, öksürerek:

—Kıyafetleri kendiniz mi tasarlıyorsunuz?

—Evet. Kendim tasarlıyorum, kendim dikiyorum. İzninizle size bir soru sorabilir miyim?

—Tabii buyurun. Sizi dinliyorum.

—Ben; paltonuzun size çok yakışmadığını, hatta sizi kilolu gösterdiğini, buna rağmen niçin bu paltoyu giydiğinizi öğrenmek isterim.

—Açıkçası, bu paltoya onca para ödediğim halde ben de üzerimde güzel durmadığını düşünüyorum. En iyisi sen, bir ay boyunca benim kıyafetlerimi dik eğer beğenirsen bundan sonra benim kıyafetlerimin hepsini sen dik.

Terzi Ahmet bunları duyunca çok sevindi. Böylesine zengin bir adamın kıyafetini dikmek onun için hayatının dönüm noktası olabilirdi.

Kısa zamanda Terzi Ahmet; zengin insanlarla tanışarak yeni siparişler almaya başladı, küçük dükkanını büyük bir moda evine dönüştürdü, pek çok ünlü marka için üretim yapmaya başladı. Artık “terzi” değil “modacı” olarak anılmaya başladı.

Bir gün ihtiyar adam, Ahmet Terzi’yi ziyaret etmeye geldi. Fakat terzi çok büyük bir iş bağlantısı yapmak için yurt dışına gidecekti ve uçağa yetişmek için az bir zamanı kalmıştı. Ahmet Terzi, kendisinin bugünlere gelmesine yardımcı olan ihtiyar adama durumu tatlı bir dille anlatmak yerine “Zamanımı alıp beni oyalamaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun. Artık sana ihtiyacım kalmadı. Senden daha zengin, daha çok tanınıyorum.” diyerek ihtiyar adama olanca gücüyle bağırdı ve büyük işi kaçırmamak için hemen havaalanına doğru yola koyuldu. Halbuki ihtiyar adamın tek amacı; halini hatırını, yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sormaktı.

Terzi Ahmet, uçağa yetişse de toplantı istediği gitmedi. Ne kadar dil dökerse döksün artık kimse ona iş vermiyordu. Zaman geçtikçe işleri daha da kötüleşti. En son küçük dükkanına kadar elinde olan her şeyi kaybetti. Üstelik şimdi onun hayatına girip her şeyi yoluna koyacak biri de yoktu. Terzi Ahmet, yaptığı şeylerden dolayı büyük bir pişmanlık duydu. Özellikle de ihtiyara bağırdığı için çok ama çok pişmandı. Utana sıkıla ihtiyarın yanına gitti ve ayaklarına kapanarak:

— Ben paranın gafletine kapıldım. Sana da bağırdım, saygısızlık ettim. Lütfen beni affet.

— Her insan hata yapar. Önemli olan hatalarından ders çıkarıp bir daha onları yapmamaktır. Sen bunlardan ders çıkarmışa benziyorsun.

Bundan sonraki yaşamında Terzi Ahmet, sadece ihtiyarın kıyafetlerini dikerek yaşamını sürdürdü.

Ayşe YILMAZ

Yetişememek

Yakup okula geç kalmanın verdiği heyecanla yatağından fırladı. Mutfağa gidip annesine seslendi: - Anne kahvaltım hazır mı?

Cevap gelmedi. Sonradan hatırladı. Annesini dn kaybetmişti. Onun o güzel yemeklerine çok alışmıştı. Karnı a gideceğini önemsemeden dışarı ıktı. Yolda annesini düşünerek yürüyordu. Kaplumbağa misali çok yavaştı. Kafasındaki düşünceleri bir bisiklet zili susturdu. İrkilerek başını kaldırdı, okula gelmişti.

Okula ancak ikinci ders gelebilmişti. Sınıfa geçti ve dikkat çekmeden sırasına oturdu. Teneffst. Ders zili alıp Nil ğretmen sınıfa girdiğinde şaşkınlıkla Yakup' a:

Yakup neden geciktin oğlum?

- Uyuyakalmışım da...

Yakup'un en iyi dostu Alper onda bir şeyler olduğunu sezmişti. Yanına gelerek:

Bugün sende bir şeyler var, n'oldu kötü bir şey mi oldu?

- Boşver.

- Söylesene n'oldu?

Yakup ağlamaklı bir sesle:

- Dn annem öldü dedi.

- Alper kendi annesi lmşcesine üzüldü. Tek laf etmeden yerine oturdu.

Yakup dersleri pek nemsemiyordu. Hayatında önemsediği tek şey annesiydi. Onu da dn kaybetmişti. Babasını ise hiç görmemişti. Kısa sürede tüm sınıf bunu duymuştu. ıkış zili aldıktan sonra dışarı ıktı. Ve bir banka oturdu. Aklına annesiyle geçirdiği o güzel, komik ve eğlenceli anılar geliyordu. Güldü. O sırada yanından geçen bir sınıf arkadaşı:

- şuna bak! Annesi ölmüş hâlâ gülüyor. dedi.

- Bu söze çok sinirlendi. O an çocuğa vurmak istedi ama nedense yapmadı.

Evine doğru giderken yağmur başladı. Umursamadı. Sanki o zldke hava da onunla beraber üzülüyordu. Yolda bir dilenci gördü ve cebindeki paraları ne kadar olduğuna bakmadan dilenciye verdi. Dilenciye bakınca kendi kendine "Acaba acımı çok mu büyütüyorum?" dedi. Birkaç dakika yürüdü. Sonra istemsizce sağ tarafındaki sokağa baktı. Gözlerine inanamadı. Aynı annesine benzeyen uzun boylu, sarışın ve zayıf bir kadın duruyordu. O kaplumbağa gibi olan Yakup, ayaklarına hakim olamıyordu. Yola atladı. Korna seslerini duymuyor sadece koşuyordu. Tam sokağa varacaktı ki atağı takılıp düştü. Ona yetişecekti ama yetişemedi. Gözlerini hastanede atığında hatırladığı tek şey annesi sandığı kadına yetişemediğiydi.

Ahmet Alkım YEşILDAĞ

Buraya Ait Başı Şeyler

Bilirim, yaşamak değildir önemli olan
Bir Anka'nın kanadına sarılmak hiç değildir
Rakamların bir önemi yoktur iyiliğin yanında

Kaç yıldır baktığının masmavi gökyüzüne
Kaç yıldır dokunduğunun çiçeklere titrek ellerinle
Önemi yoktur

Renkli renkli banknotlar bir işe yaramazlar çoğu zaman
Ama renkli renkli kalemler birçok işe yarayabilir
Banknotlarla dilediğini yapamazsın da
Kalemlerle dilediğini çizebilirsin
Bir koca düşünce masasında
Bir banknotla bir bebeği mutlu edemezsin mesela
Çünkü bilirsin
Bebekler paradan anlamazlar
Ama gülümsersin
Ve güler küçük yaramazlar
Üstelik gülmek rakamlarla ölçülemez

Dedim ya rakamların bir önemi yoktur
Çünkü kaç yıl sayarsan say
Rakamlar bitmese bile
Annenin terk edeceğini bilirsin dünyayı bir gün
Gideceğini bilirsin
Bir adım ötendeki uzak diyarlara sürgün
Kaç kez ağlarsan ağla
Gözyaşların anlatır sana
Ağlamanın rakamlarla ölçülemediğini

Çünkü bir damla gözyaşı
Rakamları dörde katlayabilir
Belki beşe
Gözyaşı
Ağır ve acı

Tekrar söyleyeceğim
Rakamların bir önemi yoktur
Ne kadar söylediğimi bile rakamlarla saymadım
Rakamlar zalimdir çünkü
Rakamlar bir balonu bile
O renkli banknotlarla almanızı gerektirir
Ve kilometrelerce ötedeki
Bir ufaklığın teki
O balonu alamadığı için üzülebilir
Ve üzülmek
Bilirsin
Üzülmek rakamları ikiye katlar

Bir kaç gün önce yeni bir yaşıma girdim
Girdim ve rakamlarla saymadım onu
Çünkü rakamlardır yaşamayı değersizleştiren
Sen altmış yaşında dahi olsan
Annen seni hep beş yaşında görecektir
Çünkü anne yüreği bu
Rakamları sevmez
Rakamlar da anne yüreğini sevmezler zaten
Sevmezler çünkü
Rakamlar bir miktar zalimdir
Rakamlar bir miktar zalimdir ve
Ne yazık ki
Zalimler de dünyaya dahil

Esmâ ATEŞ

AYIN ÇOK OKUYANLARI

- 1- RUKİYE KARA
- 2- MEHMET ALİ AKSEL
- 3- RABİA ALTAN
- 4- BAYKAL DEMİR
- 5- ENES GÖKSEL
- 6- MAKBULE NUR TOP
- 7- ZEYNEP NEDA UĞUZDAĞ
- 8- FATMA NUR BARUT
- 9- ABDURRAHİM AYDIN
- 10- GÜLTEN KAYTAN

HOCALARIMIZA SORDUK

Okulumuzdaki değerli öğretmenlerimizin birkaçına (fırsatını bulabildiğimiz öğretmenlere) sanat ile ilgili düşüncelerini sorduk, bakalım ne demişler?

Muhittin Taş: (Kahvesinden bir yudum alarak) "Güzellik, zarafet ve estetik taşıyan her şey benim için sanattır." dedi.

Mehmet Turhan: (Biraz düşündükten sonra) "Aklıma yapılan güzel şeyler geliyor" dedi.

Fatih Erdoğan: (İlk sorduğumuzda haftaya bir daha gelseniz olur mu, dedi. Biz diğer öğretmenlere soruyorken kararını değiştirmiş olacak ki) "Benim aklıma dünya, insan ve kâinat geliyor. Bence bunlar yaratılmış en güzel şeyler." dedi.

Musa Avcı: (Öğretmenler odasındaki büyükçe camdan -düşünceli şekilde- bir süre baktıktan sonra) "İnsan ve güzelliğe dair her şey" dedi.

Selma Terzi: Bence insanı günlük hayattan uzaklaştıran, dinlendiren bir hayal gücüdür.

Hasan Abaoğlu: Herhalde; sanat, insanların gelişim ve ilerleme macerasındaki lokomotif görevi gören en önemli unsurdur. Bence sanat olmasaydı insanlar yeni şeyler yaratma derdine düşmezdi

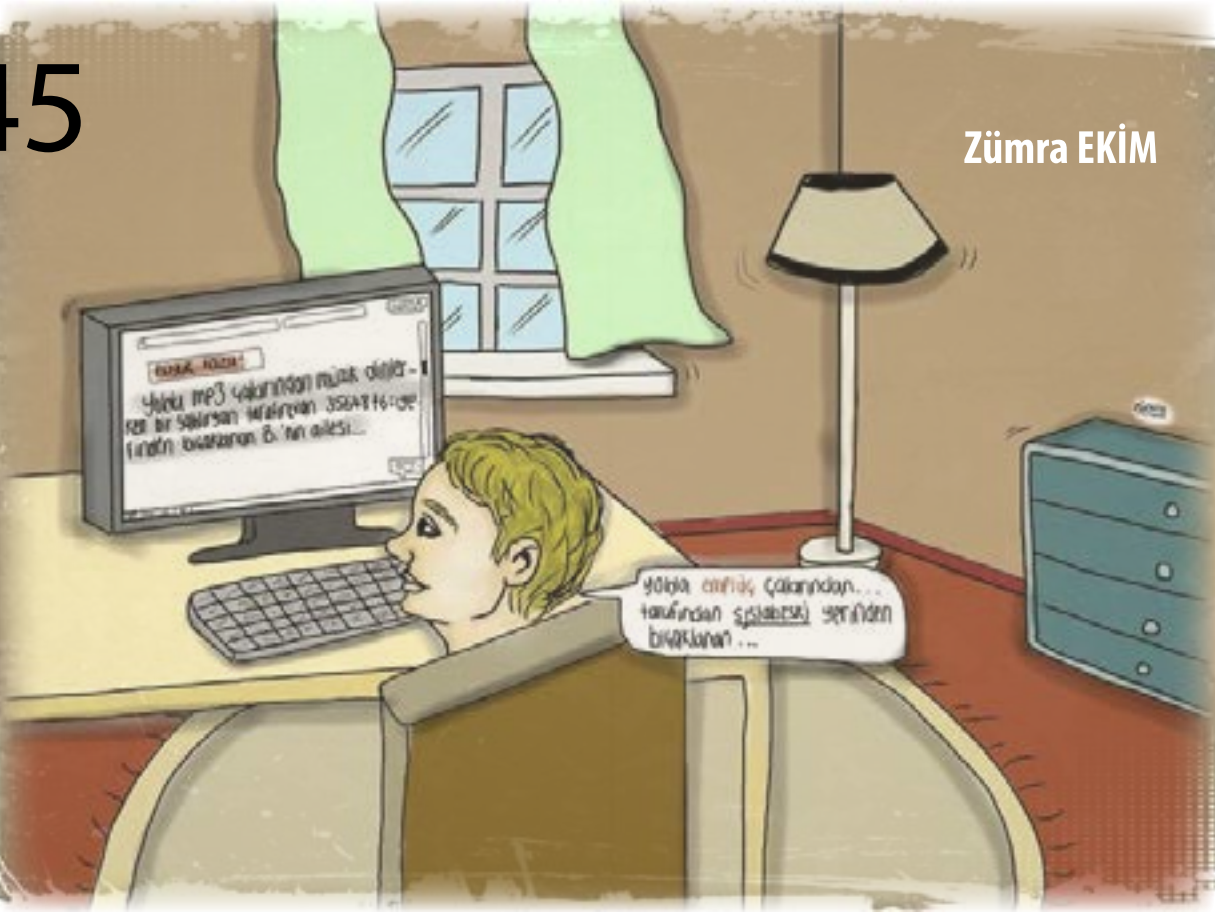
Şerife Yavuz: Aklıma içsel yolculuk ve güzel şeyler geliyor. Dinlenme, güzellikler ve ruhun beslenmesi örnek olabilir.

Nuray Arslan: (Biz diğer hocalara sorarken Nuray Hoca -galiba bizle uğraşmak istemediği için kendisi yazdı :) - ve yazdığı kâğıtta "Hayal dünyamıza açılan penceredir..." yazıyordu.

Mustafa Özçat: Bize şaşkınca baktıktan sonra "Bana mı sordunuz?" dedi. Ardından insan ve evrenin yaratılmasıdır" dedi.

Yasemin Çetinkaya: Bana sormasanız olur mu? dedikten sonra bizim "İçinizden geçen neyse söyleyin hocam" dememizin ardından "Herhangi bir alanda insanın kendisini yansıtmasıdır" dedi.

Hülya Tütüncü: ("Şimdi direk sorunca cevap veremem" dedikten sonra ısrarımız üzerine) "Sanat, insanların duygularını yansıtmasıdır." dedi.

-Musa Hoca-

Ablam

Yakışıklı beyzadem

Hacı Baba
Nuri BeyFıstık içi karamela
sütlacım

Dalaklarım, böbreklerim

Buyur Abi.

Abim

Oğluşum

Kuzularım

Bitanelerim

-Nazan Hoca-

Allah canınızı almasın

En sevdiğim
sınızdır sınıf

-Gülten Hoca-

Matematik der ki

Sizin en büyük
handikabınız birbirinizi
dinlemiyorsunuz

Kimya mōdōne
geçiyoruz

Ne gūlöp durup
durursunuz

Palme benden
aldı

-Muhittin Hoca-

idareyi bi' gör gel

Üzerinizde emperyalist şeyler
görüyorum

Fatihler!

Nene Hatunlar!

iyi teneffüsler

PROF. DR. NAZAN BEKİROĞLU

(TÜRK YAZAR VE AKADEMİSYEN)

Önce bir kendisinin hikâyeciliğini tanıtmak istiyorum. Arap, İran ve Türk edebiyatında mesnevi tarzında, Anadolu'da ise halk hikâyesi şeklinde geçen Kur'an'da ve Tevrat'ta da anılan Yusuf ile Züleyha'yı kendi kurmaca dünyasında yeniden şekillendirerek postmodern bir anlayışla kaleme almıştır. Bu hikâye, diğer mesnevilerden ortak olay akışı, kahramanların bilinç olarak zamanların çok ötesinde oluşu ve anlatıcının hikâyesinin ilerleyen bölümlerinde kendini de metnin içine dâhil edişi ile ayrılır. Yusuf ile Züleyha eserini modern mesnevi denilebilecek yeni bir tarzda yazarken "hem içindeyim zamanın/ hem de büsbütün dışında" sözleriyle de aslında zamanın çok ötesinde olduğunu, her zamanda olduğunu dile getirir.

Eserlerinin ana konusuna bakacak olursak her zaman aşktır diyebiliriz. Ancak bu aşk anlayışı maddi değil, derin; ruhta tecelli eden aşktır ve her şey bu aşkın etrafında şekillenir. Dünyevi olarak başlayan ve ruhsal aşka yükselen türdendir onunkisi:

“Aşkın, beşeri basamaktan ilahi kaynağa kadar geniş bir alanı taradığı muhakkak. Beşeri aşk, o en basit ve sade düzlem, karşı cinsler arası cazibe kanunu her insanın mutlak olan yurduna duyduğu özlem-den farklı değil aslında. Ama bu basamakta henüz hangi kaynaktan gelen ışıkla gözlerinin kamaştığı fark edilemez... İlahi kaynağına idrak etmiş olan gerçek aşk ise mahiyetinin bilincindedir. Arada bir bilmek farkı sadece. Bilir ve ondan sonra buluruz.”

Ayrıca kalabalık ve yalnızlık ikileminden de sıklıkla bahseder.

Nazan Bekiroğlu, akademisyen kimliğinin de etkisiyle dilin kullanımını çok önemser. Eserlerinde dil ve içerik daima ilişki içerisindedir. Eski sözcükleri fazlaca kullanımını eleştiren epey bir kişi vardır. Fakat o bu eleştirileri şöyle cevaplar:

“Çok mu fazla buldunuz? Sözcüklerde mutaassıp değilim. Yeter ki dilin doğasına müdahale olmasın yeter ki benim işaret etmek istediğim anlamları taşıyınlar... Eski lüğatin yazılarıma sızması biraz da içeriğin getirisi.”

Kendisinin kronolojik olarak hayatından da biraz bahsetmek gerekirse:

3 Mayıs 1957’de Trabzon’da doğdu.

Edebiyata ilgi duyan şehirli bir ailenin üç çocuğundan en küçüğüydü.

Babası, “Hedef” adlı mahalli bir gazetenin sahibiydi ve edebiyatın yanısıra Osmanlı tarihine ilgisi vardı. 14 yaşındayken babasını kaybetti. Babası ayrıca, “İçinde Bir Sızı Var” adlı hikâyesinin kahramanı olmuştur.

Çok yalnız bir çocukluk geçiren Nazan kendi iç dünyasına yönelirken tabiata, yıldızlara, bulutlara, ağaçlara, denize sevdalanır. Sanatla henüz 4-5 yaşlarındayken tanışır: Bir hastanenin bahçesinde, bir heykelin kaidesinde elinde çiçek demeti tutan bir küçük kız rölyefi ve kitaplar. Hayal dünyasını zenginleştiren, ona uçsuz bucaksız bilginin kapısını açan kitaplar.

Daha sonra ilk ve orta tahsilini Trabzon’da yaptıktan sonra Erzurum’a giderek Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nü bitirdi.

Öğrencilik yıllarında halk edebiyatı ve Orta Asya estetiğinin peşindeydi. Bunu bir ölçüde ilk hikâyelerine de yansıttı.

Gerek sanatkâr, gerekse akademik kişiliğinin gelişmesinde hocası Orhan Okay’dan teşvik ve destek gördü.

Dört yıl lise öğretmenliği yaptıktan sonra Karadeniz Teknik Üniversitesi Fatih Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü’ne öğretim görevlisi olarak girdi.

Orhan Okay yönetiminde sürdürdüğü Halide Edip Adıvar’ın Romanlarının Teknik Açısından Tahlili konulu doktorasını tamamladı.

Aynı bölümde öğretim üyesi olarak çalışmaya başladı. Şair Nigar Hanım konulu çalışmasıyla doçent oldu.

İlk kitabı olan Nun Masalları’nı yayımladı. 1998’den itibaren KTÜ’de açılan Türkçe eğitimi bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmakta olan Nazan Bekiroğlu, 4 Mayıs 2001’de profesör olmuştur.

50

Çeşitli dergilerde çok sayıda bilimsel makale, deneme ve öyküsü yayımlanmıştır. 2006 yılında Cam Irmağı, Taş Gemi adlı hikâyesiyle Türk Yazarlar Birliği hikâye ödülüne layık görülmüştür.

İki çocuk annesi olan Nazan Bekiroğlu, birçok yazardan etkilenmiştir. Özellikle Rus Edebiyatı hayranı olduğunu hep dile getirir.

“Rus romanı. Her sene nükseden bir hastalık bende. Baharla açığa çıkıyor. İlle de kırkikindi yağmurları ille de rüzgârın okşadığı kavak yaprakları.”

Dostoyevski'den insan ruhunun gizemlerini, derinliğini vermesi bakımından etkilenir.

Aynı zamanda Tanpınar hayranıdır da. Fakat bu derinden etkilendiği yazar gibi geçmişte yaşamayı sever ancak geçmişte kalmaz. Geçmişini günümüze taşıyarak dönüştürmeyi sever. Dolayısıyla da Tanpınar etkisini üzerinden atar.

Birkaç güzel alıntı;

“Züleyha evli, Züleyha efendi. Âşıktı, hem de kölesine tutsaktı! Ne kadar ayıptı, ne kadar yasaktı!

Dedikodular gelince Züleyha'nın kulağına dedi: Ateşe düşmeyen yanmayı nereden bilirsin? Elini bıçak kesmeyen kanın rengini nasıl öğrensin?”

“Günah da ah' la kafiyelidir. O da siyah' la, simsiyah' la, vah' la, eyvah' la. Lakin hepsi de Allah'la. Ah'tır kafiyelerin en güzeli.”

“Benim bahtım da sizin bahtlarınız kadar şaşılası, baht defterlerine bakacaksak eğer anladığım şu ki baht; Onu yürüyenle anlamlı!”

Yayınlanmış Kitapları

Nun Masalları (Öykü; Dergâh Yayınları, 1997)

Şair Nigar Hanım (İnceleme; İletişim Yayınları, 1998)

Halide Edip Adivar (İnceleme; Şule Yayınları, 1999)

Mor Mürekkep (Deneme; İyiyadam Yayınları, 1999)

Yusuf İle Züleyha / Kalbin Üzerine Titreyen Hüzün (Şark Mesnevîsi, Timaş Yayınları, 2000)

Mavi Lâle, Yitik Lâle (Deneme, İyiyadam Yayınları, 2001)

İsimle Ateş Arasında (Roman, Timaş Yayınları, 2002)

Cümle Kapısı (Deneme, Timaş Yayınları, 2004)(TYB 2003 Yılı Deneme Ödülü)

Cam Irmağı Taş Gemi (Hikâye, Timaş Yayınları, 2006) (TYB 2006 Yılı Hikâye Ödülü)

Lâ: Sonsuzluk Hecesi (Roman-Mesnevi, Timaş Yayınları, 2008)

Zümra EKİM

MÜLAKAT

Bu sayımızda okçuluk müsabakalarında okulumuzu temsil eden Açılay Süeda TORAMAN arkadaşımızla hem kendilerini tanımak hem de "Okçuluk nedir?" sorusuna cevap bulmak için bu röportajı gerçekleştirdik. İyi okumalar...

-Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız ?

-Açılay Süeda Toraman, Osman Nuri Hekimoğlu Anadolu Lisesi 11/E sınıfına gidiyorum.

-Okçuluk sporunu seçmenizin sebebi nedir? Bu sporda hangi noktaya gelmek istemektesiniz?

-Ebu'd-Derda'nın "Nişan yeri ile hedef arasındaki mesafeyi yürüyen her kimseye, her adımı için bir hasene (sevap) vardır." hadisini duyarak etkilmiş ve okçuluk sporuna başlamıştım. Şu anki hedefim milli sporculuğa yükselebilmek.

-Bu sporun yani okçuluğun kolay ve zor yönleri nelerdir? Nasıl alıştınız?

-Okçuluğun pahalı bir spor olması en zor yönlerinden biri. Aynı şekilde çevrede okçuluk yapılacak alanların bulunmaması da bazı zorluklar çıkarabiliyor. Müsabakalarda 60 metre mesafeden atmamıza rağmen çoğu zaman müsabakalar için çalışırken yalnızca 20 metreden antrenman yapabiliyoruz. Aynı zamanda ben antrenmana gidebilmek için üç saat yol gitmek zorunda kalıyorum. Okçuluğa ilk başladığım zamanlarda herhangi bir oka veya yaya dokunmadan önce çok uzun süre sert plates lastiğiyle çalışmam gerekmişti.

-Toplumumuzda, daha doğrusu çoğu ailede olan spora karşı ön yargıyı nasıl değerlendirirsiniz? Sporculara verilen değeri nasıl bulmaktasınız?

-Ben şahsen Konya'da gençlerin birçoğunun spora eğiliminin olduğunu ve ailelerinden de destek görebildiklerini düşünüyorum. Aynı şekilde bazen ailelerde spora karşı önyargıya rastlansa da bunun son yıllarda giderek azaldığını düşünmekteyim.

-Sporcuların veya okçuların genel sorunları ve bunların çözümleri sizce nedir?

-Daha önce de söylediğim gibi sporlarımızı yapacak alan bulma konusunda zorluk çekmemiz en büyük sıkıntımız. Ben bu sorunu çözmek için spor tesislerinin yıkılmak yerine yapılmasını ve okulların desteklerini arttırması gerektiğini düşünüyorum.

-Okçuluk sporuna başlamak isteyen arkadaşlarımıza neler demek istersin?

-Okçuluğa başlamak istiyorsanız her sporda olduğu gibi sabırlı bir kişiliğe sahip olmalısınız ve pes etmemelisiniz.

-Okçuluğun Konya'daki Türkiye'deki ve dünyadaki yeri nedir?

-Okçuluk birkaç yıl öncesine kadar fazla rağbet gören bir spor olmamasına rağmen çeşitli popüler kültür göndermeleriyle giderek daha fazla ilgi gören bir spor haline gelmiştir ve Türkiye okçulukta en başarılı ülkelerden birisidir.

-Bugüne kadar Okçuluk konusunda sizi kamçılayan bir olay oldu mu?

-Antrenörümün etkisi bu konuda fazladır.

-Okçuluk sizin için ne ifade ediyor?

-Okçuluk bana özgüveni ifade ediyor.

-Spor hayatınız boyunca bugüne kadar elde ettiğiniz başarılar nelerdir?

-Okçuluk sporuna başlayalı çok uzun bir zaman olmadı dolayısıyla elde ettiğim başarı Konya genelinde ikinci olmak ve Antalya'daki Türkiye okullar arası müsabakaya gitmeye hak kazanmak.

Can Yoldaş

Rüzgar kapıları bir açıp bir kapatıyordu. Havanın soğuğu, Rüstem Bey'in ellerinden epeyce belli oluyordu. Annesini ve babasını küçük yaşta kaybetmiş ve hiç evlenmemişti. Sadece canından çok sevdiği Kibar'ı vardı. Yanından hiç ayrılmayan Kibar, onun tek can dostuydu. Boncuk boncuk gözleri, gri tüyleri ile çok güzel bir kedi idi.

Her sabah Rüstem Bey ile pilav satışına gider, Rüstem Bey ile geri dönerdi. Kasım'ın ortası, hava buz gibiydi. O gün Rüstem Bey'in canı hiç çıkmak istemiyordu ama ekmek parası çıkartamazlarsa aç kalırlardı. Üstünü başını giyindikten sonra dışarı çıktı. Kibar'a seslendi ve ilerledi. Ama Kibar'dan hiç ses yoktu. Her yere baktı: kömürlüğe, bahçeye, komşuya... Her yere baktı. Canı acımişti. Onu bulamadı. Günler geçti. Rüstem Bey, artık umudunu kaybetmişti. Kendisinden sıkılıp gittiğini düşündü. Artık pilav satmaya bile çıkmıyordu. Ne bir ailesi, ne akrabası ne de bir arkadaşı vardı. Tüm özlemini, Kibar sayesinde unutuyordu.

Baharın ilk yeşilleri, insanın yüzünü gülümsetmişti. Soğuk kendini, ılık bir havaya bırakmıştı. Yola çıkmak için hazırlanan Rüstem Bey, kapıdan gelen seslere yöneldi. Gözlerine inanmadı. Kibar karşıdaydı; yanındaki 4 tane yavrusu, bacaklarına dolanıyordu. O kadar mutlu olmuştu ki artık 6 kişilik bir aileydiler ve daha çok pilav satması gerekiyordu. Hemen yola koyuldular.

Muzaffer Yiğit ÖZKAYA

KİTAPLAR YANARKEN

Haziran sonuydu. Erken başlayan bunaltıcı sıcakların ardından bardaktan boşanırcasına bir yaz yağmuru başlamıştı. Boyası eskiyip solmuş, demirden kapıları paslanmış evlerin olduğu sokakta iki yaşlı kadın yağmurdan sığınacak bir yer arıyorlardı. İlerideki evlerden birinin sundurmasını görüp, adımlarını hızlandırdılar. Sundurmanın altına girdiklerinde nefes nefese kalmış ve ıslanmışlardı. O mahalleye yeni taşınmış olan kadın, sohbet başlatmak için sordu “Ne de güzel yağıyor, değil mi?” başörtüsünü düzeltten diğer kadın başını sallayıp “Evet, öyle.” diye mırıldandı.

O sırada sokağın diğer ucunda bir genç görüldü. Uzun boyluydu ama kamburdu, solgun teniyle bir ölüyü andırıyordu. Kafasını kaldırmadan, yürüdü yürüdü... Harabe denilebilecek bir evin önünde durdu. Yağmuru umursamıyor gibiydi. Öylece gözlerini dikmiş, evi izliyordu. Yeni taşınan kadın; elindeki çantaları yere bırakmış, meraklı gözlerle gence bakıyordu. Bunu fark eden diğer kadının dili çözüldü ve anlatmaya başladı: “O çocuk, eskiden burada yaşardı. Doğduğundan beri bilirim, hep böyle tuhaftı. Küçükken annesi, “dilsiz mi” diye doktora götürmüştü. Nerdeyse hiç konuşmazdı çünkü. Aşağıda diğer çocuklarla oynamaz, bir köşeye çekilir kitap okurdu. Eve çağrılınca, kitabını özenle kapatır; aynı böyle kafasını kaldırmadan usul usul yürürdü evine. Biraz büyüyünce okuldan sonra çalışsın, harçlığını kazansın diye iki sokak ötedeki kitapçıya verdiler. Hafta boyu orada çalışır, her hafta elinde başka bir kitapla dönerdi. Âşık bir kahramanın serüveni olsun, alfabe olsun, dua kitabı olsun... Eline geçen her kitabı aynı dikkatle okurdu. Okuduğu şeyin konusu değildi hoşuna giden, daha çok okuma eyleminin kendisinden hoşlanıyordu. (Ölü Canlar) Böyle böyle büyüdü işte. Kitapları da arttıkça arttı tabii. Bundan üç sene önce, çocuk kitapçıda çalışırken evde yangın çıktı. Kimse nedenini bilmiyor ama ev eski, çatısı da kalastan olunca yangın hemen büyüdü. Komşular su taşıyıp söndürene kadar bütün ev yandı. Annesiyle babasını kaybetti o gün. O, evine geldiğinde; annesiyle babasının bedenlerini örtüye sarmış, dışarı taşıyorlardı. Ama çocuk kim bilir neden bir kere dönüp bakmadı onlara, odasına koştı hemen. Yanmış kapakları, parçalanmış sayfaları görünce yere yığıldı; hıçkırarak ağlamaya başladı. Onu daha önce böyle hiç görmemiştik. Yerdeki kâğıtları toplayıp birleştirmeye çalışıyor, tüm vücudu sıtma nöbetine tutulmuş gibi titriyordu. O ise vazgeçmiyordu. Saatler sonra uzaktan bir akrabası gelip götürdü. Tedavi olmuş, hatta sınavlara hazırlanmış diye duyduk. Ama her sene aynı gün gelir izler işte böyle.”

Sessizce dinlemekte olan kadın biraz durdu “Yazık!” dedi sadece. Onlar konuşurken yağmur dinmişti bile. İki kadın poşetlerini alıp yollarına devam ettiler. Biri akşam ne pişireceğini, diğeri çocuğunun okul önlüğünün parasını düşünüyordu...

Beyza ARSLAN

P.D.R. ACİL SERVİSİ

Rehberlik ve psikolojik danışma; bireyin kendini anlaması, problemlerini çözmesi, gerçekçi kararlar alması, kapasitelerini kendine en uygun düzeyde geliştirmesi, çevresine dengeli ve sağlıklı uyum sağlaması ve nihai hedef olarak kendini gerçekleştirme için uzman kişilerce biriyeye verilen psikolojik yardımdır (Sadece psikolojik sorunları olan öğrencilere yapılan yardım değildir yani! ☺).

Psikolojik danışma ve rehberlikle ilgili bu küçük ön bilgiden sonra malum sınav, YKS(Yükseköğretim Kurumları Sınavı) hakkında geçen yıl yazılmış komik tweetleri sizin için derledim. Bu tweetleri sadece okuyan ama başarılı olduğu için yazmak zorunda kalmayan kişiler olmanız için uygun zamanlarınızda sizi rehberlik servisine davet ediyorum. Keyifli okumalar. ☺☺

56

Mahmut ERES @MahmutEres
Babama sürem yetmedi diyorum, keşke bir saat önceden gelseydik diyor. #yks18
13:05 - 30 Haz 2018
1.481 Retweet 26.120 Beğeni

Muhammet Eray @1957_eray
ALLAH'a şükürler olsun ki Türkçeyi Yetiştirdim Kalan Matematikle Feni Yarın Yapıyoruz Demi Yanlışım Yok ? #yks18
03:19 - 30 Haz 2018
171 Retweet 1.376 Beğeni

zülal @zulaadetic
felsefe sorularını platona mı hazırlattınız #yks18
03:11 - 30 Haz 2018
96 Retweet 744 Beğeni

Furblood @Furbloodcomem
Paragrafların başından sonuna taksimetre ile 20 tl yazar yine yetişmedi #yks18
03:21 - 30 Haz 2018
89 Retweet 718 Beğeni

TEDAŞ @tedasMektuplar
YKS 'ye girecek öğrencilere tavsiyemiz, sınava kontrol kalemi ile girin. Her şıkka değdirin hangisinden elektrik alırsanız onu işaretleyin. #yks2018
02:29 - 29 Haz 2018
524 Retweet 4.542 Beğeni

Ezgi Mert @EzgiMert
#yks2018 sınavdan sonra anlık ben

02:32 - 29 Haz 2018
29 Retweet 264 Beğeni

ÖSYM @OSYMinet
#YKS2018
Öğrenciler : Yalnız II
ÖSYM : I ve III
00:12 - 29 Haz 2018
162 Retweet 1.608 Beğeni

ÖSYM @OSYMinet
#yks2018 Konu yetiştirmeye çalışan YKS adayı

00:54 - 29 Haz 2018
72 Retweet 719 Beğeni

Ses

(Bismillahirrahmanirrahim)

Bir çocuk vardı, ismi Bahadır. Simsiyah saçları, kapkara kaşlarına inat buğday renk teni ve zehir yeşili gözleriyle görenleri şaşkına çevirecek kadar yakışıklı bir çocuğu ama bahtı kendi kadar güzel değildi Bahadır'ın. Annesi Ceyda Hanım, o daha 6 yaşındayken dünyadaki en acı olayı görmek zorunda kalmış; onun gözleri önünde intihar etmiş, babası da annesinin ölümünden 3 ay sonra kalp krizi geçirip vefat etmişti.

Daha sonra Bahadır yetimhaneye verildi. Çünkü kimsesi yoktu bu hayatta. Yaşam acı bir ölümle anne ve babasını da ayırmıştı ondan. Artık Bahadır yalnızdı. İşte o gün bir söz verdi kendine. Söz...Sözünden dönmeyecek, hayatın ona karşı gösterdiği zorluklar karşısında hiçbir zaman pes etmeyecek, her zaman mücadele edecekti. Bahadır, yetimhanedeki zamanını roman ve öyküler yazarak geçirdi. Bir gün yine pencerenin önüne oturmuş, içinden gelenleri yazıyordu. Kalem ve kağıt öyle bir ahenk oluşturmuştu ki. Kalem, kağıdın üstünde adeta kelimelere can veriyordu. Bahadır, kafasını defterden kaldırıp dışarıya baktı. İşte, tam bu anda bir ses duydu. Sanki...Sanki biri onun kulağına fısıldıyordu. Bahadır, ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Heyecan içinde çevresine bakındı ama ortalıkta kimse yoktu. Bahadır; kimsenin olmadığına, bir yanılsama duyduğuna kanaat getirdi ve tekrar yazmaya koyuldu. Ama sesi tekrar duydu. Kulak kesildi. Ses "Annen yaşıyor." dedi. Bahadır bir an durakladı, başını kaldırdı ve kulağına fısıltıyla gelen garip sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Etrafına tekrar göz gezdirdi ama ortalıkta kimse yoktu. Bahadır, bu garip sesin kaynağını düşünürken yine yeniden defalarca aynı

cümleyi duydu "Annen yaşıyor. ". Ses yine aynı şeyi tekrar etti "Annen yaşıyor." .Bahadır ayağa kalktı odada bir tur attı ve koltuğa oturup düşünmeye başladı. Bir sanrı defalarca duyulabilir miydi?

Delirdiğini düşünmeye başlamıştı. Başını, ellerinin arasına aldı ve sakinleşmek için derin nefesler alıp vermeye başladı. Ama ses Bahadır'ın kulağına tekrar fısıldadı. Bahadır sinirlendi ve bağırarak " Sen kimsin, annemi nereden biliyorsun? " diye bağırdı. O kadar hiddetli ve yüksek sesle bağırmıştı ki odadaki camlar titredi. Ses tekrar Bahadır'ın kulağına fısıldadı ve " Ben sesim; her şeyi görür, duyar ve bilirim. Buraya sana yardım etmeye geldim Bahadır!" dedi. Bahadır duyduklarını idrak edemedi, sanki şu an olanlar bir rüyaydı. Bahadır kendine gelmek için yüzüne bir tokat attı ama sesin "Ben sana yardım etmeye geldim Bahadır, benden korkmana gerek yok." dediğini duydu. Bahadır artık bu olanların bir sanrı veya rüya olmadığını anladı. Fakat olanlara anlam veremiyordu; kimindi bu ses,neydi?

Bahadır derin bir nefes aldı ve artık gerçeklerle yüzleşmeye karar verdi."Kimsin sen ya da nesin?" diye sordu. Ses" Ben sesim Bahadır, benim hakkımda bu kadar bilgi yeterli. Annemi bulmak ve yıllar sonra ona kavuşmak istiyorsan beni dinlemelisin." dedi. Bahadır, annesiyle kavuşma düşüncesini aklından geçirince bile kalbi pır pır etti. İçindeki anne hasretine yenik düşüp ne pahasına olursa olsun sese güvenmek istedi ve "Tamam, beni anneme götür." dedi. Ses de ona " Ben seni annene yarın ulaştıracağım." dedi ve bir daha konuşmadı. Bahadır, sesin gittiğini düşündü fakat ses gerçekten gitmiş miydi? Bahadır yatağına girdi. Eline annesinin fotoğrafını aldı ve annesinin o güzel yüzünü görür görmez birkaç damla yaş süzüldü gözlerinden. Gözyaşlarını, elinin tersiyle sildi ve annesinin fotoğrafını kalbine bastırıp "Az kaldı anne; bulacağım seni ,kavuşacağız. " dedi ve elinde annesinin fotoğrafı ile uyuyakaldı. Sabah heyecanla kalktı, elini yüzünü yıkadı. Acele ile kahvaltısını yapıp heyecanla kaleme sarıldı ve başladı yazmaya. Bahadır'ın içi kıpır kıpırdı. Bugün annesini görecekti. Sabah, kahvaltı yaparken aklına annesine bir şiir yazmak gelmişti. Annesine olan bütün hasretini, sevgisini anlatan bir şiir yazdı. Yazdıkça annesini görme arzusu şiddetlendi ve heyecanına tutsak oldu.

Bahadır, şiirin son kelimesini yazdı ve o gizemli ses yine kulağına fısıldadı "Bahadır bugün seni annene götüreceğim." Bahadır duyduğu sesle heyecan içinde ayağa kalktı, annesine yazdığı şiiri aceleyle cebine koydu ve sese "Haydi gidelim." dedi. Ses, Bahadır'a yolu tarif ediyor; nereden döneceğini, nasıl gideceğini anlatıyordu. Bahadır, sonunda bir evin önünde buldu kendini. Mavi kapılı, kerpiçten duvarları olan ve eskimiş ahşap pencereleriyle eski bir evdi. Bahadır, derin bir nefes aldı ve açık olan kapıyı çaldı. Ürkek bir tavşan gibi içeriye bir adım attı ve "Kimse yok mu?" diye seslendi. İçeriden hiç ses gelmeyince birkaç korkak adım daha attı ve eve girdi. Ev sadece bir odadan oluşuyordu. Eski bir kanep, yıpranmış bir halı ve bir de masa vardı. Bahadır telaşla etrafına bakındı ama kimseyi görmedi. Endişelenmeye başlamıştı, ya ses onu kandırmışsa... Bahadır başını salladı ve kendine "Ses her şeyi bilir, ona güvenmeliyim; tek umudum o. Annem buralarda bir yerde olmalı." dedi ve evden çıktı. Etrafa baktı, ama annesi yoktu. Bahadır yıkılmışlık hissi ve hayal kırıklığıyla o kerpiç eve tekrar girdi. Etrafa şöyle bir göz gezdirdi ve gözüne masanın üstündeki bir silah takıldı. Yavaşça masaya yaklaştı, silahı kavradı ve içinden "Ben anneme yalnızca cennette kavuşabileceğim." diye geçirdi. Silahı şakağına dayadı ve tetiğe bastı. Ölmeden önceki son sözleri de "Anneciğim yanına geliyorum." oldu.

Siyah saçlı kadın evinden gelen silah sesiyle irkildi ve koşarak evine gitti. Evine gittiğinde yerde kanlar içinde yatan genci gördü ve dondu kaldı. Bu...Bu genç onun oğlu Bahadır'dı. Ceyda Hanım eşiyle sürekli tartışmalar yaşar, kavga ederdi ama küçük oğlu üzülmesin diye ona hiç belli etmezdi. Bir gün eşine boşanmak istediğini söyledi fakat eşi bu kararına şiddetle karşı çıktı. Ceyda Hanım da eşinden kurtulmak için kendini intihar etmiş süsü verdi ve planında başarılı da oldu. Artık herkes onu öldü biliyordu, küçük oğlu Bahadır da.

60

Her gün oğlunu görmeye gider uzaktan da olsa ona olan hasretini dindirmeye çalışırdı. Ceyda Hanım, oğlunu sefaletin içine çekmek istemediği için yanına almadı. Babasıyla daha rahat bir yaşam süreceğini düşündü. Fakat oğlunun rahat yaşamı kısa sürdü. Eşi, onun gidişinden aylar sonra öldü. Ceyda Hanım, oğlunu yanına almak istediğinde o çoktan gitmişti. Her gün farklı bir yetimhane, çocuk yuvası geziyordu fakat çabaları boşunaydı. Ta ki bugüne kadar. Bugün oğlunu bulmuştu. Oğlu, onun kolları arasında kanlar içinde yatıyordu. Ceyda Hanım hıçkırıklarla sarsılıyor, oğlunu sarıp sarmalıyordu ve oğlu kollarının arasında son nefesini verdi. Ceyda Hanım, artık bu dünyadaki son yaşam kaynağını da kaybetmişti. Onun için yaşamın bir anlamı yoktu. Komşusu Veli amcanın, kendini koruması için verdiği silaha baktı. Silahı eline aldı ve kafasına ateş etti. Son sözleri de "Yanına geliyorum oğlum." oldu.

Ses acaba kimdi? Ses aslında Bahadır'ın kendisiydi. Bahadır şizofreni ve duyduğu o ses de tamamen içindeki düşüncelerinin ve bilinçaltının derlemesiydi. Ses, aslında hiçbir yere gitmiyor ve hiçbir yerden gelmiyordu. Ses; her şeyi biliyor, duyuyor ve görüyordu.

Betül Sıla DURGUT

KONYA'DA BİR FAİR-PLAY ÖDÜLÜ

Bu yazacaklarım hayal ürünü değildir. Hepsi gerçektir. Yıl 1982... Ocak ayının 15'i... Konya, 1. amatör kümede kader maçı oynanıyor. Derbentspor ile Çumraspor arasında... Yenilen takım küme düşecek. Maçın 41. dakikası... Derbentspor kalesi önünde bir karambol oluşuyor. Bayram vuruyor. Kaleci İsmet uzanıyor. Dokunuyor. Top çizgi üzerinde dolanıyor. Eller havaya kalkıyor. Çumra sporlu futbolcular "Gool!" diye bağıyor. Derbentsporlu oyuncular "Top, çizgiyi geçmedi!" diye haykırıyor. Saha karışıyor. Tüm futbolcular, hakem Sabri Demir'in etrafını sarıyor. Demir, anında samimi bir açıklama yapıyor "Ben de göremedim." diyor. Ama devamını da getiriyor "Kaleci İsmet'e soralım. O, bize doğruyu söyler. Hakem Demir soruyor " İsmet gol mü, değil mi?" İsmet cevaplıyor "Hocam, çizgiyi geçti. Kurtaramadım." Demir, gol kararını veriyor. Devre oluyor. Derbentsporlu futbolcuların önemli bölümü "Yaktın bizi İsmet!" diye isyan ediyor. O sırada soyunma odasına Kulüp Başkanı Erol Kışnişçi giriyor. Kışnişçi "Arkadaşlar sakın olalım. Önemli olan doğruluktur, dürüstlüktür. İsmet doğrusunu yaptı." diyor. Karşılaşma 1-0 sona eriyor. Derbentspor küme düşüyor. Aradan bir ay geçiyor. Konya İl Spor Müdürü Bahtiyar Demir, yaşanan bu olayı Türkiye Milli Olimpiyat Komitesi'ne bildiriyor. Komite, İsmet Karababa'yı centilmenlik dalında büyük ödüle layık görüyor. Sonra da durumu UNESCO'ya iletiyor. UNESCO da modern olimpiyatların kurucusu Baron Pierre de Coubertin adına ilk kez düzenlenen Fair-Play ödülünü İsmet Karababa'ya veriyor. Dünyadaki 163 ülkenin adayları arasından sıyrılan Karababa, inanılmaz büyük değer taşıyan bu ödülü alan ilk insan olmanın onuru ile tarihe geçiyor. Karababa ödülünü Paris'te alıyor. Karababa kısa bir süre sonra futbolculuğu bırakıyor. Zeki, çevik ve ahlaklı sporcular yetiştirebilmek için antrenörlüğe başlıyor. Konyaspor alt yapısında görev yapıyor. Çalıştırdığı 5 yılda Konyaspor genç takımı, 4 kez şampiyon oluyor. Ama daha da önemlisi Konyaspor genç takımı, aralıksız 55 maçta hiç kırmızı kart görmüyor. TMOK bu güzel tabloya kayıtsız kalmıyor. Konyaspor genç takımı, TMOK tarafından "Örnek takım" seçiliyor. Fair-Play ödülü veriliyor. Ve ardından bu durum yine UNESCO'ya iletiliyor. UNESCO da Konyaspor genç takımını "Dünyada örnek takım" seçiyor. Ve yine Paris'te düzenlenen ödül töreninde "Dünyanın en centilmen futbolcusu, dünyanın örnek takımını yarattı." anonsu yapılıyor. Salonda bulunan herkes yine ayağa kalkarak Karababa'yı çılgınca alkışlıyor.

Osman ÇAMURLU

Okulumuz her alanda olduğu gibi spor alanında da kendini gösteriyor.

Okulumuzda çeşitli spor dallarının kız-erkek takımları bulunmakta. Önceki senelerde büyük dereceler elde eden kız voleybol takımımızın antrenmanları devam ediyor. Bu sezonki maçlara hazırlanmaktadır.

Bunun yanı sıra Erkek basketbol takımımız geçen sene büyük başarı elde edemese de önemli olan katılmaktı diyerek kendimizi teselli ediyoruz. Takımdan önemli guardların ayrılmasıyla kan kaybı yaşansa da bu sene başarıya inançları tam. Onların da antrenmanları büyük hızıyla devam etmekte.

Kız basketbol takımımız geçen seneden beri antrenmanlarına devam ediyor.

Geçen sene yeterli sayıda kişiye ulaşamadığı için takım çıkartılamamıştı. Fakat bu sene katılım oldukça fazla.

Geçen sene yedi kişi ile antrenman yapmaya başlayan takım bu sene yirmi kişi. Sıkı çalışan takımın hedefi maça çıkıp iyi bir başarı elde edebilmek. Hafta da iki gün antrenman yapan kızlarımız gerçekten emek sarf ediyor.

Eğer basketbola ilginiz varsa ve bu takımın bir parçası olmak istiyorsanız antrenmanlara katılabilirsiniz. Kız basketbol takımı ve antrenmanlar hakkında merak ettiklerinizi 11/F sınıfındaki takım kaptanı Ayşenur Aydoğdu ile görüşebilirsiniz.

Hilal KILIÇ

DÜNYA TARİHİNDE İLK KIRMIZI KARTI GÖSTEREN TÜRK HAKEM!

Doğan Babacan, 5 Nisan 1930 tarihinde İstanbul'da doğdu. 1946 yılında Beşiktaş Genç Takımı'nda futbola başladı; fakat daha sonra sakatlanınca futbolu bıraktı. Bundan bir sene sonra hakemliğe başlamadan bir kaç kulüpte daha yer aldıktan sonra 1964'te ilk milli müsabakasını yöneterek, 1969 yılında FIFA kokartını taktı. Münih 1972 Olimpiyat Oyunlarında ve 1974 FIFA Dünya Kupası'nda Hakem olarak görev yaptı. Almanya-Şili maçında

Şili'li oyuncuya gösterdiği kırmızı kart ile FIFA Dünya Kupası tarihinin ilk kırmızı kart gösteren hakemi oldu. O maç tarihe geçti ve aylarca Alman televizyonlarında yayınlandı. 10 yıl FIFA kokartlı hakem olarak görev yaptıktan sonra en son 1978 yılında Fenerbahçe-Trabzonspor Cumhurbaşkanlığı Kupa maçını yöneterek hakemliği bıraktı. MHK ve TFF eğitim kadrosunda görevde bulundu. Hakemlik üzerine dört kitap yazmıştır. MHK'da hakemlere kılavuzluk yapmış ve 88 yaşında hayata gözlerini kapamıştır.

Aşeka

DOĞU KARADENİZ

Karadeniz'in doğusu, insana keyif veren en güzel renklerin buluştuğu mekân... Bu sefer rotamız Doğu Karadeniz'e doğruydu. Ben ve ekibim, keyifli geçeceğini umduğumuz -öyle de oldu- yolculuğumuza temmuz ayının hemen başında başlamıştık. İlk durağımız Trabzon oldu. Oldukça sıcak ve nemli bir havada, seyahatimizin ilk durağı olarak belirlediğimiz Trabzon'da soluğu aldık. İnsan kendi âleminde bir keşfe yolculuk başlattığında zaman da su gibi akıp gidiyor. Zaman ilerledikçe iyice acıktığımızı düşündüğümüz sırada ulaştığımız yer, Trabzon'un yanı başında, oldukça büyük bir ilçesi olan Akçaabat'tı. Aklımıza hemen, meşhur "Akçaabat köftesi" geldi. O ana kadar sadece köftesiyle meşhur olduğunu zannettiğim bu şirin ilçenin; tarihi bir geçmişe sahip olduğunu, restore edilmiş ahşap evlerinin bulunduğunu bölgeye varınca fark ettim. Kentin en yüksek bölümüne sahip olan bu şirin mekânda, deniz manzarası eşliğinde güneşin batışına tanık olduk. Karadeniz'de yerleşim bölgeleri neredeyse birbirine bitişik vaziyette olduğundan gerektiğinde mola vermek için durabileceğiniz çok sayıda şehri yan yana görebileceğiniz bir konum söz konusudur. Diğer yandan, eğer bu eşsiz sahil şeridine yolunuz düşer de, özellikle Yomra'daki yüksek ve modern binaları görürseniz "Bu bölgenin bu denli gökdenlere ihtiyacı var mıydı?" diye kendi kendinize sorarsınız. Adeta denizin kıyısına set örmenin doğaya haksızlık etmek olduğuna bizzat şahit olmam beni düşündürdü. Bu kadar görkemli yapıların neden ardı sıra dikildiğini anlamak için

yazımın ilerideki satırlarına ulaşmanız yeterli olacaktır. Buradan, biraz da dağların içerde kalan vadilerine doğru hareket ettiğimizdeyse başka bir manzara dikkatimi çekti. Kıyıdan yukarıya doğru olan ve iç kesimlerde kalan dağların yamaçlarında aklımızın şaşıp kaldığı bir manzara vardı: o da dağların yüksek kesimlerinde bulunan evler... Hatta kimisi üç dört katlı binalardan oluşuyor. İlginizi hemen çekiveren bu tabloda, insanların güç koşulları nasıl zorlayabildiklerini ve evlerine ulaşabilmek için ne tür engelleri aşmak zorunda olduklarını düşündüğüm zaman düzlük bir şehirde yaşamış olmamın hiç de dert olmadığını kabul etmeliyim.

ca fark ettim. Kentin en yüksek bölümüne sahip olan bu şirin mekânda, deniz manzarası eşliğinde güneşin batışına tanık olduk. Karadeniz'de yerleşim bölgeleri neredeyse birbirine bitişik vaziyette olduğundan gerektiğinde mola vermek için durabileceğiniz çok sayıda şehri yan yana görebileceğiniz bir konum söz konusudur. Diğer yandan, eğer bu eşsiz sahil şeridine yolunuz düşer de, özellikle Yomra'daki yüksek ve modern binaları görürseniz "Bu bölgenin bu denli gökdenlere ihtiyacı var mıydı?" diye kendi kendinize sorarsınız. Adeta denizin kıyısına set örmenin doğaya haksızlık etmek olduğuna bizzat şahit olmam beni düşündürdü. Bu kadar görkemli yapıların neden ardı sıra dikildiğini anlamak için

yazımın ilerideki satırlarına ulaşmanız yeterli olacaktır. Buradan, biraz da dağların içerde kalan vadilerine doğru hareket ettiğimizdeyse başka bir manzara dikkatimi çekti. Kıyıdan yukarıya doğru olan ve iç kesimlerde kalan dağların yamaçlarında aklımızın şaşıp kaldığı bir manzara vardı: o da dağların yüksek kesimlerinde bulunan evler... Hatta kimisi üç dört katlı binalardan oluşuyor. İlginizi hemen çekiveren bu tabloda, insanların güç koşulları nasıl zorlayabildiklerini ve evlerine ulaşabilmek için ne tür engelleri aşmak zorunda olduklarını düşündüğüm zaman düzlük bir şehirde yaşamış olmamın hiç de dert olmadığını kabul etmeliyim.

Engibeliğin oldukça fazla olduğu bu coğrafyada, insanlar olumsuz yerleşim koşullarına rağmen tarıma dayalı üretim ekonomisinde oldukça ileri seviyeye ulaşmışlar. Buna, fındık ağaçlarının bolluğu ve çok dik yamaçlarla çevrili alanların her karesini dolduran çay bahçelerinin varlığı örnek verilebilir. Özellikle ihracatta ciddi pay sahibi olan bu iki ürün, yöre halkınca benimsenip özenle yetiştirilmiş olup böylece ülke ekonomisine sağladığı katkının yanında birçok insanımıza da istihdam olanağı sunmuştur. Doğu Karadeniz bitki örtüsü ile oldukça zengin güzelliklere sahip olsa da yakın zamana kadar ürün çeşitliliğine pek vakıf olamamış. Yine de yukarıda saydığım fındık ve çay yalnızca bölgenin değil, dünyada bulunan tüm üretim miktarının çok daha fazlasını oluşturmaktadır. Bir diğer

geçim kaynağı olan balıkçılığı da göz ardı etmemek lazım. Balık avı sezonu açıldığında bu bölge insanının olmazsa olmazı, serin sularının ve hırçın dalgalarının önüne kattığı derya kuzularını tezgâhlarda görürsünüz. Bu yöreye ait farklı bir lezzete sahip balıkları sofralarımıza taşıyan balıkçılarımız, gece gündüz demeden hatta fırtınalı havalara aldırış etmeden başta hamsi olmak üzere; istavrit, palamut, zargana gibi pek çok lezzetli balık türüyle bizleri buluşturmaktadırlar. Trabzon'un doğal güzelliklerinin yanında büyük tarihi güzelliklerine de sahip olduğunu Sümela Manastırı'ndan söz ederek anlatmaya başlayayım. Bu manastır halk arasında "Meryem Ana" adıyla da anılmaktadır. Maçka ilçesine bağlı, Altındere Vadisi'nde ve denizden 1150 metre yükseklikte, sarp kayalıklara kurulmuş bir Ortodoks manastırır. Bugün turizmin gözbebeği durumunda olan bu manastıra yönelik, özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde çeşitli tadilatlar yapılmıştır. Böylelikle bu ihtişamlı yapının, bir tarih mirası olarak bugün de yaşatılması mümkün olmuştur. Bir diğer önemli tarih hatırası Ayasofya Camii'dir. Bugün müze olarak kullanılan Ayasofya, Trabzon İmparatorluğu tarafından kilise olarak inşa edilmiş; Fatih Sultan

Mehmet'in, Trabzon'u fethinden sonra ise bir süre kilise olarak hizmet verse de daha sonra camiye dönüştürülmüş. Trabzon ve çevresinde tarihi niteliği olan pek çok yapı var fakat diğerlerini ne yazık ki görme fırsatım olmadı. Kısa süreli seyahatimizde; dağlardan oluk oluk akan tertemiz, içmeye doyamadığımız suların ve incecik yataklardan süzülen derelerin görüntüsü zihnimizde kalıcı yer tuttu.

Büyük şehirlerin kalabalık ve koşuşturmalı hayatının üzerimizde oluşturduğu olumsuzluklarından söz etmeye, betonarme yüksek yapıların arasında adeta nefes alamayacak derecede az oksijenli, daracık alanlara sıkışmış yaşamlarımızın biz de oluşturduğu ruh halini anlatmaya gerek yok sanırım. İşte tam o, tüm olumsuz elektriğini üzerimizde hissettiğimiz şehir hayatının havasından kısa süreliğine de olsa uzaklaşmanın olumlu etkilerini fark etmeniz hiç de zor olmuyor. Bu bölge, adeta insanın vü-

cudundaki tüm negatif enerjiyi alarak sizi rahatlatıyor. Ertesi gün yönümüz Artvin'in, önce Hopa sonra ise Borçka ilçesine çevrildi. Tabii bu iki şehir, konum olarak birbirinden çok farklı. Öncelikle Borçka ve Karagöl'den bahsetmek istiyorum. Borçka, dağlar arasında ve ortasından Çoruh Nehri'nin aktığı şirin bir ilçe. Borçka'dan yukarıya doğru tırmandıkça yayla havası içimizi sardı. Karagöl'e vardık. Doğada arayaçağınız her türlü güzelliğe burada tanık oluyorsunuz. Doğaseverler, bu bölgeyi

kamp yapmak için tercih ediyor. Karagöl'den ayrılarak tekrar Borçka istikametine yöneldik. Yol boyu yöre insanının emeğini sergilediği çeşitle yemeklerin tadına bakma fırsatı yakaladık. Bu yöreyle özdeşleşen kestane balının da sağlığa ne denli faydalı olduğunu bizzat üretici aileden öğrendik.

Hopa'dan doğuya yöneldiğinizde Sarp sınır kapısına varıyorsunuz. Bu kapı, Gürcistan'ın özerk bölgesi olan Acara eyaletine bağlı Batum'a çıkıyor. Nüfusu az olsa da çok sayıda turisti çekme potansiyeli olan Batum, tam bir liman şehri. Yolculuğumuzu noktalayacağımız son durağımız olan Rize'nin Güneysu ilçesine gittik. Burada Cumhurbaşkanımızın merhum babası adına yaptırılan Kaptan Ahmet Erdoğan Anadolu İmam Hatip Lisesini görme ve güler yüzlü idarecilerini tanıma fırsatımız oldu. Bu okul oldukça donanımlı, pansiyonlu ve öğrencilerine, Arapça eğitimini en üst düzeyde öğretme ilkesi ve disiplini olan bir proje okulu.

Bu doyumsuz güzelliklerin anlatmakla bitirilemeyeceği gezimizin sonunda gözlemediğim başka bir husus ise, hani yukarıda yüksek ihtişamlı binalardan söz etmiştim ya, özellikle Trabzon çevresinin ciddi rakamlarda Arap turiste sahip olmasıdır. Buna bağlı olarak mülk satışları oldukça artmış ve işyeri tabelalarına Arapça kelimeler de yerleşmiş.

Eh, anlatacak şeyler satırlara hatta sayfalara ne yazık ki sığmıyor! "Bu satırları okumak yeterli midir?" diye soracak olursanız -bence güzel olanı- imkân bulan herkesin buralara gelip zihni rahatlatan bu ortamın eşsiz havasını soluması, derim; demesine de... Şartlar herkese aynı değil ne yazık ki. Zaten gezi yazılarını önemli kılan da bu değil mi? Gitme fırsatı bulamadığınız yöreleri okuyarak bir nebze tanımak, bazen de gitmiş gibi hissetmek değil midir? Bu yazımda gözlemlerimi, hissettiklerimi sizlere aktarabilmiş olmam da herhalde sizleri bir miktar fikir sahibi yapmıştır diye umuyorum. Değerli okurlarımız, sizlere bu seyahatten söz etmek benim için ayrı bir keyif oldu. Bir başka yazı türünde buluşmak temennisıyla sağlıklı kalın.

İsmail PEKTAŞ

Notre-Dame' in Kamburu

Notre Dame' in Kamburu, Victor Hugo' nun klasikleşmiş romanlarından biridir. Dönemin yaşantısı çok güzel yansıtan romanda en çok yer kaplayan bölüm betimlemelerdir. Yazar Paris'i ve Notre Dame'ı bütün detaylarıyla anlatmıştır. Bu yüzden kitapla karşılaştığımızda film için, buzdağının görünen kısmı diyebiliriz.

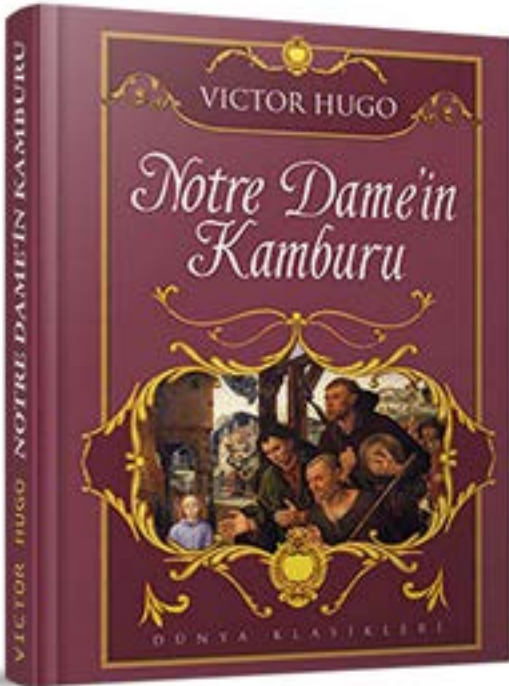
Kısaca anlatırsak, kilisenin baş piskoposu kimsenin istemediği sakat bir çocuğu sahipleniyor ve onu zangoç yapıyor. Yıllar sonra hem piskopos hem de zangoç, her gün gelip kilisenin önündeki meydana dans eden çingene kıza aşık oluyorlar. Bir gece piskopos, kızı kaçırmaya çalışırken bir yüzbaşı kızı kurtarıyor ve kız da yüzbaşına aşık oluyor.

Bu aşk üçgeninden çıkıp biraz geriye dönelim; 16 yıl önce yoksulluktan hayat kadınlığı yapan genç kız, dünyalar güzeli bir bebek doğuruyor ve hayatını kızına adıyor. Ancak kızı daha küçücükken çingener tarafından kaçırılıyor ve geriye sadece bir patiği kalıyor. Kızının öldüğünü sanan anne, kendisini bir hücreye kapatıyor ve yıllarca münzevi hayatı sürüyor.

Piskoposun yüzünden büyücülükle suçlanan ve ölüme mahkum edilen kız, bir yandan sevgilisini kaybetmenin acısını bir yandan ölüm korkusunu yaşarken annesini buluyor. Ancak ne yazık ki kavuşmaları kısa sürüyor ve hikaye üzücü bir sonla bitiyor.

Ancak romanda, bahsettiğimiz ana karakterlerin yanı sıra pek çok yan karakteri de tanımış oluyoruz. Önce kitabı okuyup sonra filmi izlemeniz tavsiyesiyle...

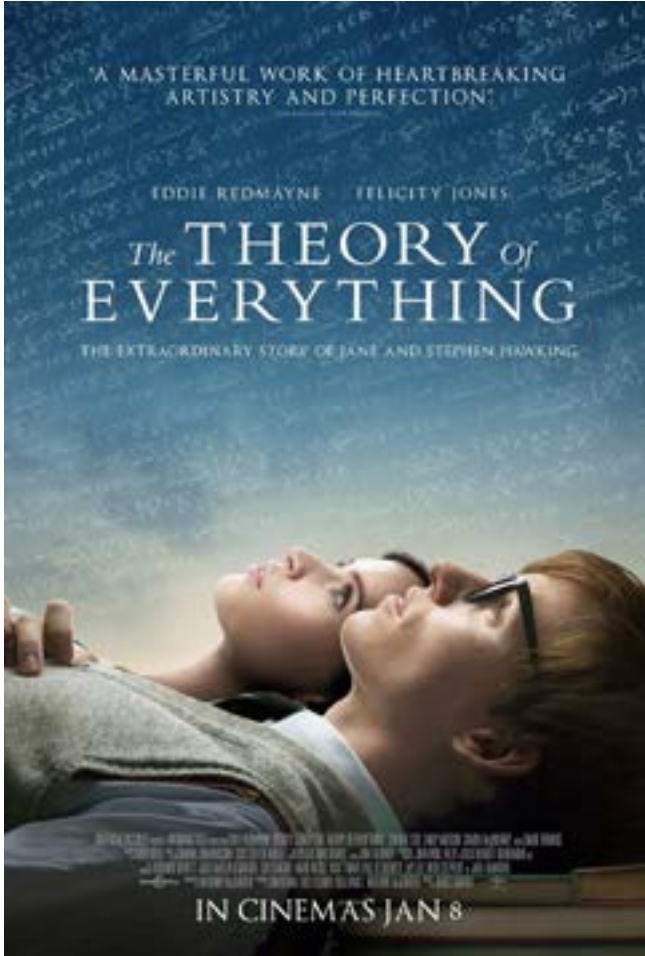
Ayşe Beyza ARSLAN

Her Şeyin Teorisi

(Bismillahirrahmanirrahim)

Stephen Hawking'in hayatını anlatan bu film beni çok etkilemişti. Stephen Hawking, başta çok iyi bir kozmolog olma yolunda usta adımlarla ilerliyordu. Oxford'da öğrenim gören çok başarılı bir öğrenciydi fakat ilerleyen zamanlarda tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandı: omurilik felci. Bu hastalığı zamanla ilerledi ve konuşamaz, yemek yiyemez duruma geldi. Yalnızca iki parmağını hareket ettirebiliyordu. Bu sayede fikirlerini bir makineye yazıyor ve makine de bunları seslendiriyordu.

Stephen Hawking, bu kadar kötü durumda olmasına rağmen araştırmalarını bırakmadı. Kimse onun fikirlerine inanmasa da o kendine inandı ve araştırmalarını devam ettirdi. Çeşitli kitaplar yazdı ve sonunda bilim adına çok önemli çalışmalara imza attı.

Ben bu filmi izledikten sonra kendime bir söz verdim "Bu adam, bu kadar zor şartlarda bile vazgeçmeden azmiyle mücadele ediyorken neden ben ufak sorunları bahane ederek hedeflerimden vazgeçeyim ki. Bundan sonra Allah'ın izniyle beni ölümden başka hiçbir şey ayıramaz." diyerek kendime, karşıma ne tür zorluklar çıkarsa çıksın asla vazgeçmeyeceğime dair bir söz verdim. Bu filmi izledikten sonra hiçbir şeyin, hiçbir durumda imkansız olmayacağını öğrendim. Yani azim ve kararlılık önüne hangi engeller çıkarsa çıksın seni başarıya ulaştırır. Bu yüzden asla pes etmeyeceğim ve hedeflerimden vazgeçmeyeceğim.

Betül Sıla DURGUT

GEZ ESKİŞEHİR

Eskişehir...Ki bence Türkiye'nin en güzel şehirlerinden biridir kendisi. Çok büyük olmamakla beraber iyi düzenlenmiş bir şehir. Nüfus az bu yüzden binalaşma da fazla değil yani yeşil alan için daha fazla yer kalıyor. Şehrin merkezinde Espark AVM bulunuyor. Sıkça etkinlikler düzenlenen bir opera binasına ve pek çok tiyatro sahnesine ev sahipliği yapıyor. Bunun yanında iki üniversitesi ve rahat ortamı sayesinde öğrenci şehri de deniliyor.

Şimdi şehri daha iyi tanımak için bir gün planlayalım: Öncelikle güne erken başlıyoruz. Sazova parkında-şehirdeki en büyük parklardan biri- çocuklar için yapılmış oyun alanlarını geçip Kocatepe'de kahve içtikten sonra özellikle gezmek isteyeceğiniz yer o rengarenk kuleler olacaktır. Masal Şatosu gerçekten de masallardan fırlayıp gelmiş görünüyor. İcini gezmek için ise tura katılabilirsiniz.

İkinci durağımız Adalar olacak. Oraya şehrin gelmişken mutlaka gezilen çarşısı diyebiliriz. Yol boyunca iki yanda dükkanlar, en sonda da büyük bir park var. Ayrıca orada Porsuk çayının üzerine yapılmış

her biri farklı renkteki köprülerin fotoğrafını çekebilirsiniz.

Yemek için iki farklı seçenek var: Pino, Eskişehir'e özgü bir fast food restoranı, birde deniz feneri şeklinde inşa edilmiş daha lüks bir restoran. Burada tercih sizin.

Günün sonuna yaklaşırken hatıra almayı unutmayalım. O yüzden sonraki durağımız Odunpazarı evleri. Eski tarzda yapılmış evlerin olduğu sokaklardan geçiyor ve ortada büyük bir çeşmenin olduğu avluya ulaşıyoruz. Oradaki hediyeliklerin yapılışı da izleyebiliyorsunuz, özellikle lületaşı işlemediliği çok meşhur.

Geriye yapılacak son bir şey kaldı: Şehirdeki en güzel dondurmadan yemek. Venedik Pastanesi, yazları hiç boş kalmıyor. Naneli dondurma ise denenmesi gereken ilk lezzetler arasında. Yoğun bir günün ardından gezisini büyük ihtimalle tren garında bitiriyoruz.

Ayşe Beyza ARSLAN

ET TÜKETİMİNİN GERÇEK BOYUTU

İnsanlar ete bayılır. Dana eti, tavuk, sosis ve salam lezzetli bulduğumuz et türlerinden bazılarıdır. Et artık o kadar sıradan bir şey oldu ki çoğu insan et içermeyen bir yemeği, yemekten saymaz oldu. Şaşırtıcı olan şu ki, et geçen birkaç yüzyıla kadar zengin yemeği olarak görülüyordu (bazı yerlerde hala öyle). Ama et aslında en verimsiz yemektir, eğer küresel anlamda bakarsak etli tüketimimiz aslında tam anlamıyla gezegeni bitiriyor. Peki, neden böyle, dünyayı yok etmeden nasıl et yemeye devam edebiliriz?

Şu anda yaklaşık 23 milyar tavuk, 1,5 milyar inek ve 1 milyar koyun yetiştiriyoruz. Bu beslemek için çok canlı demek. Dünyadaki tüm besin alanlarının %83 ü hayvanlar için kullanılmaktadır ve ayrıca yedikleri bitkilerdeki proteinin %4 ü etlerine geçer. 1 kilo et oluşması için ineğin 25 kilo tahıl yemesi ve 15000 litre su içmesi gerekmektedir. Tahminlere göre hayvanlara yedirdiğimiz şeylerle fazladan 3,5 milyar insanı besleyebiliriz. İnsanların yarattığı sera gazı emisyonunun %15'inin nedeni et endüstrisinden gelmekte ve bu miktar tüm araba uçak kamyon ve gemilerin toplamından fazladır.

Farklı bir açıdan bakarsak bu durum hayvanlar açısından da hoş değil.

Her gün 200.000.000 hayvan öldürüyoruz. Yani matematiksel olarak her 1,5 senede 200.000 yıllık insan tarihinde ölmüş insanlardan daha fazla hayvan öldürüyoruz. Ve bu hayvanlara iyi davranmıyoruz. Birkaç örnek vermek gerekirse çoğu tavuk kümes veya ondan daha dar alanlarda ihtiyaç duyduğu sosyal çevreye sahip olmadığı için kavga etmeye başlar. Ve genellikle kavga edenlerin tırnakları sökülür. Erkek tavuklar yumurtlamadığı için çoğu fabrikada doğan erkek civcivler direkt olarak öldürülüyor.

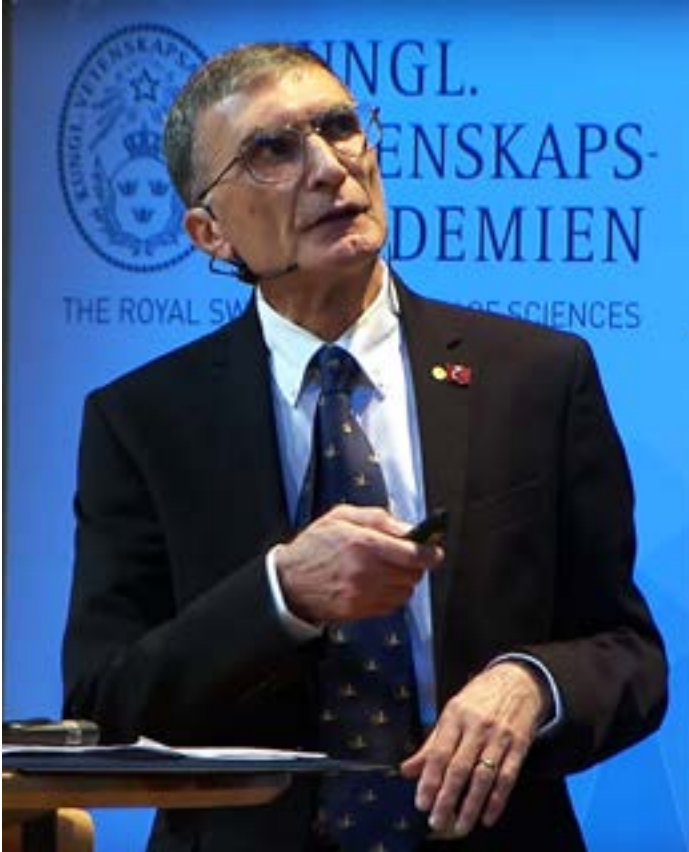
Sığırlar ise daha çok kilo alsın diye başı tahıl ambarlarına bağlanıyor ve bu kötü koşullardan dolayı sığırlarda agresiflik olmaması için besinlerine antibiyotik ekleniyor, hatta Amerika'daki antibiyotik kullanımının %80'i bu endüstri içindir.

Gelecek nesiller büyük ihtimalle bu yaptıklarımızı kin ve nefret ile anımsayacak ancak bunu bildiğimiz halde et yemekten vazgeçmiyoruz çünkü tavuğun tadı çok güzeldir ve ucuzdur. Favori yemeğimiz hamburgerdir. En sevdiğimiz etkinlik aile ile yapılan mangaldır. Şimdilik yapay et çalışmaları mevcut ama bunun uygun fiyatlı olarak piyasaya gelmesine yaklaşık 10 yıl var. Durumu sevmiyorsak şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey sebze yemek ama et yemeye devam edeceksek bile en azından yediğimiz etin değerini ve geçtiği süreçleri bilmeliyiz.

Ömer Faruk BAL

ÇALIŞMANIN GARİP HİKAYESİ

Mert, ders çalışmayı hiç sevmezmiş. Annesi sürekli Mert'e ders çalış dermiş ama annesi sözünü dinlemezmiş. Bir gün Mert okuldan eve geldiğinde araştırma ödevi varmış. Araştırması gereken kişi ise Aziz Sancar'mış. Mert araştırmaya başlamış ve Aziz SANCAR hakkında çok ilginç bilgiler öğrenmiş. Aziz SANCAR, biyokimyager aynı zamanda bilim insanı hem de Türkiye için büyük bir gurur kaynağıymış çünkü Nobel ödülü almış. Mert, bunları okudukça kendisini de ileride böyle bir ödül aldığını düşünmüş ama canı da ders çalışmak istemiyormuş. Aziz SANCAR hakkında biraz daha araştırma yapmış. Araştırdıkça mutlu olmuş kendini düşünmüş ve kendinden utanmış çünkü daha annesinin sözünü bile dinlemiyormuş. Başka bilim insanlarını araştırmak istemiş, bütün bilim insanlarının böyle olup olmadığını merak etmiş. Birkaç bilim insanının da hayatını araştırmış ve araştırdığı bilim insanlarının da hayatlarında bir düzen bir çalışma prensibi varmış. Mert bu özelliklerin kendinde olmadığını fark etmiş. Ama o da böyle düzenli insanlar gibi çalışmak istiyormuş. Bunun için kendi kendine bir söz vermiş. Bu sözü tutmak için elinden gelenin daha fazlasını yapması gerektiğini biliyormuş ama yapamayacağını düşünmüş; fakat yapamayacak bile olsa denemeye karar vermiş. Kendi için bir haftalık program hazırlamış. Elinden geldiğince bir hafta boyunca bu programa uymuş. Mert kendi kendine bile bir şeylerin değiştiğini anlamış ve programlar hazırlayıp uymaya devam etmiş. Mert'in gün geçtikçe başarısı artıyormuş. Mert ve ailesi bunu fark ettikçe mutlu oluyormuş. Çalışmaya devam etmiş. Sınavlarını güzel bir şekilde atlatmış. Sınav sonuçları da güzel gelmiş. Hatta beklediğinden bile yüksek... Böyle olunca Mert daha çok araştırma yapmış. Bu yaptığı araştırma sonucunda bir bilim insanı dikkatini çekmiş. Dikkatini çeken bilim insanı Wilhelm Conrad Röntgen'miş. Conrad Röntgen, " X Işınlarnı" bulmuş. Aslında çok dikkat çekilecek bir bilim insanı olmasa bile Mert bu konulara ilgili olduğu için hoşuna gitmiş. Aynı şekilde Aziz SANCAR gibi Conrad RÖNTGEN de Nobel ödülü almış bir insanmış. Mert biraz daha derine inerek yaşayış tarzını araştırmış ve aynı şekilde düzenli bir şekilde çalışmanın ön planda olduğunu görmüş. Mert pes etmeyerek çalışmış ve belki de ilk başta kendinin alamayacağını düşündüğü bilim ödülünü almış. Belki de Mert'in hayatındaki dönüm noktası öğretmenin verdiği araştırma ödeviydi...

Aslında çok dikkat çekilecek bir bilim insanı olmasa bile Mert bu konulara ilgili olduğu için hoşuna gitmiş. Aynı şekilde Aziz SANCAR gibi Conrad RÖNTGEN de Nobel ödülü almış bir insanmış. Mert biraz daha derine inerek yaşayış tarzını araştırmış ve aynı şekilde düzenli bir şekilde çalışmanın ön planda olduğunu görmüş. Mert pes etmeyerek çalışmış ve belki de ilk başta kendinin alamayacağını düşündüğü bilim ödülünü almış. Belki de Mert'in hayatındaki dönüm noktası öğretmenin verdiği araştırma ödeviydi...

İrem YANPINAR

KARIYER GÜNLERİ

Okulumuzun 2009-2010 eğitim ve öğretim yılında mezun olan öğrencimiz Cihat Küçükdağ, okulumuz öğrencilerine avukatlık ile ilgili bilgiler verdi. Avukatlığın çok keyifli bir meslek olduğunu ve mesleğini severek yaptığını ileten Küçükdağ, okulumuz ile ilgili şu sözleri söyledi:

“Sınav senemizde hocalarımızdan çok destek aldık, bize hep kolaylık sağladılar. Okulumuz bizimle beraber yükselme dönemine girmişti ve görüyorum ki çok gelişmiş, çok daha sosyal bir okul olmuş. Daha da gelişeceğine inanıyorum.”

Ardından 11TM ve 12TM sınıflarında en çok merak edilen sorulara yanıt veren Küçükdağ kişiye göre hedef konulması gerektiğini ve motivasyonun kaybedilmemesi gerektiğine vurgu yaptı. Üniversite ve lise arasındaki farkları tecrübeleriyle birlikte anlatan avukatımız ve öğrenciler arasında samimi bir ortam oluştu. Kendisine teşekkür ediyor ve meslek hayatında başarılar diliyoruz.

KIZILAY İLE KAN BAĞIŞI PROJEMİZ

Velilerimizden Kızılay sorumlusu olan Özlem Aslan Kuru, okulumuzda yürütülecek olan kampanya ile ilgili bilgi vermek ve kan bağışu konusunda geçmişte olmayan bilinci öğrencilerimize vermek amacıyla okulumuza geldi. Bu kampanyaya ONHALDER öğrencileri de katıldı. Okulumuz ile Kızılay'ın yürüteceğı bir kan bağışu etkinliğı olacağını belirten Özlem Aslan Kuru, bu etkinliğın amacını şu sözlerle ifade etti: " Amacımız, tanımadığımız insanlara kan vererek bir şenlik ortamı oluşturmaktır. Sizlerden isteğim, ocak ayının sonuna kadar bunu yakın çevrenize iletmenizdir. Çünkü ne kadar çok insana ulaşırsak bizim için o kadar olumlu olur. " Ardından Kızılay'ın toplumsal vizyon ve misyonu açıklandı. Kan bağışu yapmak isteyenlerin nelere dikkat etmesi gerektiğı öğrencilere anlatıldı. "Türkiye' de olabilecek her türlü afetlerde, verilecek yardımın insan gururuna dikkat ederek her an yardım yapmaya hazır olması Kızılay'ın görevidir. " sözleriyle Kızılay'ın insanlara karşı iletişim bağıını anlatarak konuşmasını sonlandırdı.

KARİYER GÜNLERİ 2

Okulumuzdan 2009-2010 eğitim öğretim yılında mezun olan Başhekimimiz Ayşenur Ersoy, okulumuz öğrencilerine mesleği ve öğrencilik hayatı ile ilgili bilgiler verdi. Çok çalışkan bir öğrenci olduğunu ve her zaman yönetimini çok iyi yaptığını söyleyen Ersoy, öğrencilerimize bu hususta tavsiyeler vererek onların sorunlarını yanıtladı. "Tıp Fakültesi'nde okumanın zorlukları oluyor fakat gerçekten çok isterseniz ve bunun için çalışırsanız başarabilirsiniz!" sözleriyle öğrencilerimizi motive eden Başhekimimiz, okulumuzun öğretmenlerinden de çok destek aldığını ve onlara çok şey borçlu olduğunu ifade etti. Kendisine teşekkür ediyor meslek hayatında başarılar diliyoruz.

KÜLTÜR EMPERYALİZMİ VE YOZLAŞMA

Okulumuz edebiyat öğretmenimiz Musa Avcı'nın düzenlediği ve öğrencilerimizin katılımıyla devam eden "Muhabbet Demi" programında yeni bir formata gerçekleştirildi. Önceden belirli periyotlarla devam eden bu programda, kitap okunuyor ve bu kitapla ilgili yorumlar yapılıyordu. Şu an ise yine belirli periyotlarla, programda olan her öğrenci istediği bir konu hakkında okulumuz öğrencilerine konferans düzenliyor.

Bu ay bizleri konuşmasıyla Ayşe Zeynep Uz karşıladı. Konuşmasında "Kültür Emperyalizmi ve Yozlaşma" konusunu işleyen öğrencimiz Emperyalizm'in bir 'Sömürgecilik' olmadığını 'Yayılmacılık' anlamı taşıdığı vurgusunu yaptı.

Ardından konuşmasında

"Eğer biz Emperyalizm tehlikesini görmezsek kültürümüze ve değerlerimize sahip çıkıp yozlaşmanın önüne geçmezsek sorunların olması kaçınılmazdır." sözlerine yer vererek ve çok okumamız gerektiği vurgusunu yaparak öğrencilerimize rehberlik etti. Kendisine teşekkür ediyoruz.

Bir E-Twining Macerası

Geçen yıl Bilişim Teknolojileri Öğretmeni Neşe Hayta ile başlayan E-Twining yolculuğumuza bu yıl da yeni projelerle devam ediyoruz.

Öğrencilerimizi kitap okumaya sevk etmek, okudukları üzerinde düşündürmek, eleştirel bakış açısı kazandırmak ve günümüz teknolojisini kullanarak yaratıcılıklarını ortaya çıkarmak amacıyla kuruculuğunu Filiz Şen ve Özlem Senan'ın yaptığı "Kitaplar Okuyucularını Arıyor" ve kuruculuğunu Nezahat Akbaba ve Marianne Grandjean'ın yaptığı "Bir Kitap Bin Etkinlik" isimli iki ayrı projeye okulumuz adına katıldım.

"Kitaplar Okuyucularını Arıyor" isimli projede yıl boyunca her ay farklı türden kitaplar (6 ay - 6 kitap), 11-F sınıfında oluşturduğumuz 4 grup tarafından okunacak ve her ay karar verilen etkinlikler Web2 araçları kullanılarak yapılacak, ayrıca Twinspace portalında forum alanlarında öğrenciler okudukları kitaplar hakkında görüş alışverişinde bulunabileceklerdir.

Projeye ait tanıtım panosu hazırlanmıştır. Proje boyunca hangi ay hangi kitabın okutulacağı ve projenin amaçlarını açıklayan proje infografisi ve proje için tasarlanan afişlerden birkaçı panomuzda sergilenmektedir. Tüm proje ortaklarını da katılımıyla afiş yarışması düzenlenmiştir.

Ekim ayı içerisinde 11-F öğrencilerimiz Bab-ı Esrar – Ahmet ÜMİT, Leyleklerin Uçuşu – Jean Christophe GRANGE, Doğu Ekspresinde Cinayet – Agatha CHRISTIE ve The Return of Sherlock Holmes – Arthur Conan DOYLE kitaplarını okumuş olup kitap kapağını kendileri yorumlarını da katarak Web2 araçlarından Canva aracını kullanarak tekrar tasarlamışlardır.

(Kitap Kapağı Tasarımları)

78

Ayrıca kasım ayında okunacak bilim kurgu kitap önerileri Twinspace forumunda paylaşarak oylamaya sunulmuştur. Bu oylama sonucunda bu ay içerisinde okunacak kitaplara öğrencilerle birlikte karar verilecektir.

“Bir Kitap Bin Etkinlik” isimli projede ise, 15 Kasım tarihine kadar her grup seçtiği bir kitabı okuyacak ve yıl boyunca bu kitapla ilgili etkinlikleri kendi yaratıcılıklarını da kullanarak Web2 araçlarıyla tamamlayacaklardır.

(Afiş Çalışmalarımız)

Bu projeyi 10-C sınıfı öğrencilerimizle birlikte yürütmekteyiz. Öncelikle okunacak İngilizce kitapları, grupları, grup liderlerini ve grupların okuyacakları kitapları belirledik. Projede yapılabilecek etkinliklere örnekler verirken öğrencilerin Web2 araçları hakkında çok fazla bir şey bilmediklerini fark ettik. Dolayısıyla yeri geldikçe öğrencilere bu Web2 araçlarını nasıl kullanacakları hakkında bilgi vereceğim. Öncelikle kendilerini İngilizce olarak tanıtacak, kendi avatarlarını oluşturacak ve bu bilgileri padlete yükleyecekler.

Bu projemiz birçok etkinliği kapsamakta, ancak etkinliklerin neler olduğunu öğrencilerimize yeri ve zamanı geldikçe açıklanacaktır. Böylece öğrencilerimizin yaratıcı yönlerini de görebileceğiz.

(Tagul Çalışmalarımız)

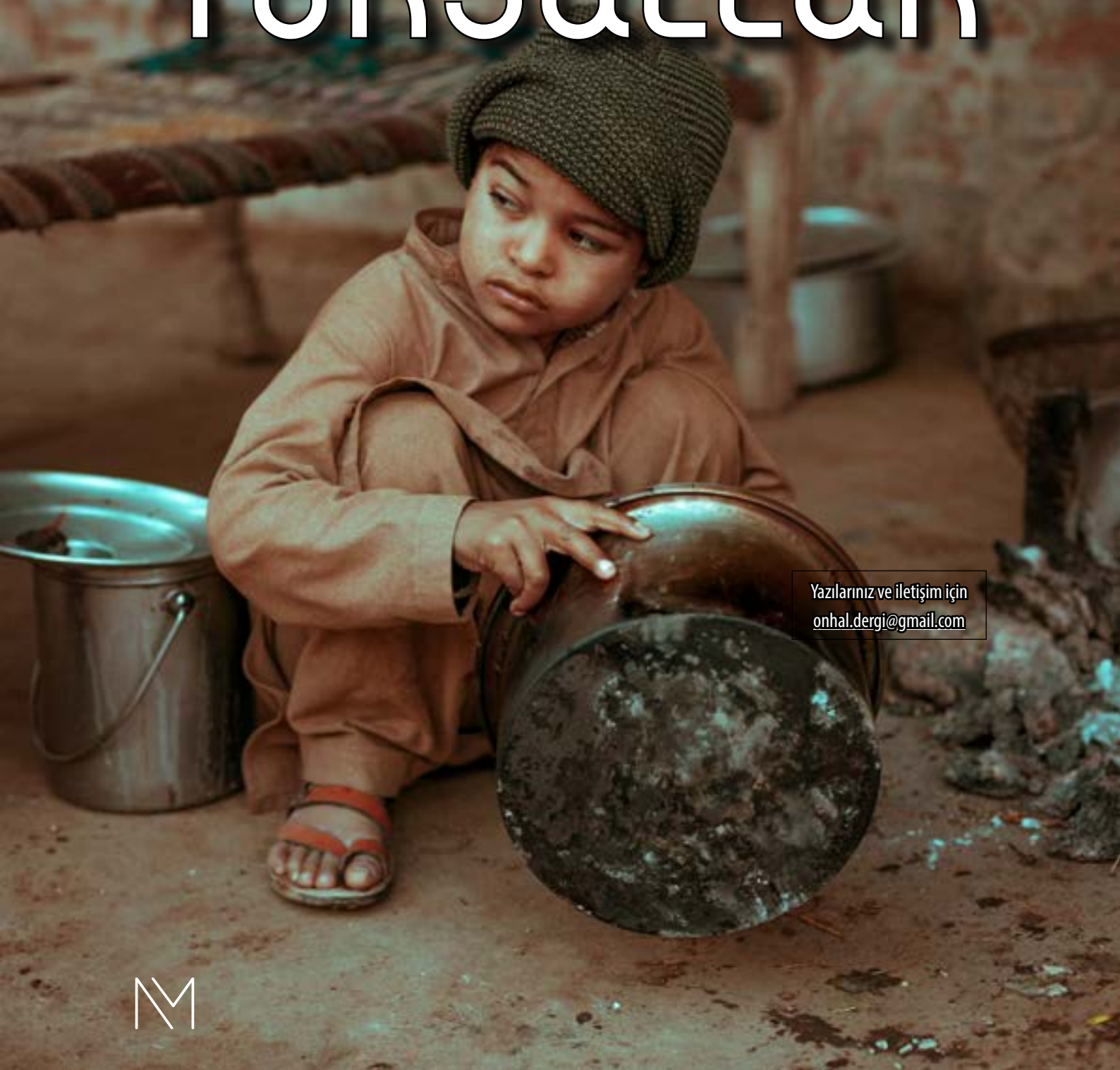
Umarım bu iki proje sayesinde öğrencilerimiz hem Türkçe hem de İngilizce kitap okumanın zevkine varıp, Web2 araçlarını kullanarak yaratıcılıklarını geliştirir ve eleştirel bakış açısı kazanabilirler.

Nuray SANCAKARSLAN

79

Sonraki Sayı (Aralık)

YOKSULLUK

Yazılarınız ve iletişim için
onhal.dergi@gmail.com